

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto X.

Ljubljana, 7. aprila 1938.

Štev. 14.

Denar je kakor jež; laže ga
primeš kakor pa obdržiš.

Archilochos,
najstarejši grški lirik
(iz 7. stol. pred Kr.)

»DRUŽINSKI TEDNIK« izhaja vsak četrtek. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Gregorčičeva ul. 27/III. Telefon št. 33-32. Poštni predal št. 345. Račun Pošte hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — NAROČNINA: za 1/4 leta 20 din, 1/2 leta 40 din, 1/3 leta 80 din. V Italiji na leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. Naročnina je treba plačati vnaprej. ROKOPISOV ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo, za odgovore je priložiti za 3 dinarje znamk. — CENA OGLASOV: med besedilom stane vsaka enostopna petlinna vrstica ali njen prostor (višina 3 milimetro in širina 55 milimetrov) din 7.—. Med oglasi stane vsaka petlinna vrstica din 4'50.—. Motile: — vsaka beseda din 2'—, 55 milimetrov) din 7.—. Med oglasi stane vsaka petlinna vrstica din 4'50.—. Motile: — vsaka beseda din 2'—, 55 milimetrov) din 7.—. Mail oglasi: vsaka beseda din 0'50. Oglavni davek povsod še posebej. Pri večkratnem naročilu primeren popust.

Danes:

Maščevanje preteklosti

(Gl. str. 3)

RAZGLED PO SVETU

PRED KONCEM ŠPANSKE TRAGEDIJE

Francove čete in njegovi italijanski prostovoljci prodirajo
nevzdržno v Katalonijo. — Vzroki republikanske katastrofe

Domače razmere

Dan na dan beremo o umorih in samomorih mladih ljudi, ki so jih poglajali v smrt domače razmere. Brat ubija brata, sin očeta ali pa gredo mladi ljudje sami v smrt zaradi nesoglasij doma.

In vendar je v dobrih starih časih veljal dom kot simbol mirnega zatišja, krog ljudi, ki se razumejo, ljubijo in si medsebojno pomagajo. Če je bil družinski član dolgo v tujini, če je bil razočaran, ga je z dvojno silo vlekle želja proti domu, kjer si je med brati in sestrami, pri očetu in materi spet zacelil rane in z novim pogumom odšel na delo.

Družina je najosnovnejša celica vseh človeških družbin in družstevnih sistemov ter bi morala biti ena najpopolnejših tvor. Zakaj kljub temu neprestano usodna trčenja, zakaj neštete katastrofe, ki jih v starih časih ni bilo ali pa vsaj ne tako usodnih in toliko lakotnih dandanes? Prvi in morda glavni vzrok je po-
manjkanje medsebojne strpnosti. Svet čedalje bolj zapada neki splošni nervozni, posledici sedanjih težkih časov, nezaposlenosti in svetovne krize. Oglušujoči motorji, avtomobili, prengli razvoj tehnike in vseh mo-
gostih tehničnih pripomočkov jemljejo ljudem delo in jim kratijo spanje in mir.

Vsa ta svetovna nervoza je zašla tudi v družino. Člani, ki imajo delo, se smatrajo za nesrečne živali ter vidijo v drugih, ki so brez dela, le nepotrebne jedce in nezmožno breme, ki bi se ga radi otresli. Oni pa, ki so se popolnoma odvisni od domačih, spet pretežno prenašajo to odvisnost, grizejo jih vezi, s katerimi so pri-
silno vezani na dom, in toliko bolj črno sodijo vse stvari okoli sebe. Vsaka ostrejša beseda ali nedolžen očitok jim je že ogenj v slavnato streho. In tako hodijo brez toplega razumevanja, polni neveljnosti in upora drug mimo drugega.

Drugi veliki vzrok vseh teh ka-
tastrof je pa preveliki individuali-
zem. Vsak gleda le nase, zahteva vse
pravice in vse ugodje le zase, a to
se seveda vselej zgodi le na rovaš
drugih. Premalo je medsebojnega
obzira in spoštovanja, premalo za-
vesti, da je nekdo drugi tudi človek
s prav isto pravico do življenja in
njegovih dobrin kakor vsak tak in-
dividualist. Vsak bi rad posegal v
pravice drugega, toda Bog varuj, da
bi se kdo mešal v njegovo! Namesto
da bi se vsak skušal prilagoditi dru-
gemu, zahteva da se oni prilagodi
njemu, in tako se čisto tako družin-
ska ljubezen spremeni v pravo tira-
nijo.

Starejši ne morejo razumeti, če se
mlajši s časom odtegujejo njihovemu
brezpogojnemu vodstvu, nočejo vi-
diti, da zna mlad človek tudi samo-
stojno misliti in presojati svoje za-
dave, da je lahko kljub temu dober
in pošten, čeprav je drugačnih na-
zorov in morda celo bolj razume
današnji čas. Mladi so pa spet pre-
več nestrpni, ognjevit in ne spre-
vidijo, da imajo tudi starokopitni
starši in sorodniki marsikdaj prav,
ker imajo pač več izkušenj in je nji-
hov pogled na svet še bolj ustaljen
in treznejši in so zato previdnejši v
svojih sodbah.

Ko bi vsakdo bolj gledal na pra-
vice drugega kakor na svoje, bi bilo
marsikaj boljše. Zlasti je to potrebno
v družini, kjer so ljudje dan za
dnem prisiljeni živeti skupaj. Dom
naj bi bil za vsakogar kraj, kjer bi
lahko mirne duše govoril o svojih
načrtih, o svojem veselju in žalosti,
ne da bi se mu bilo treba bati po-
smeha in nerazumevanja. Dom naj
bi pa tudi takemu mlademu življen-
skemu brodolomcu dal pomoč in ute-
ho. Kaj pomagajo vsi očitki in pre-
piri: kadar je stvar zavezana, sta
umestni le še tolažba in ljubezen.
Potrpljenje, obzirnost in spoštova-
nje je potrebno v vsaki taki družini,
kjer je zmanjkalo ljubezni; le to
troje bo omejilo strašno naraščajoče
ubojne in samomore. Kjer pa še vlada
prava medsebojna ljubezen, so glo-
boka nesoglasja sploh nemogoča!

Gorenjka

V Ljubljani, 6. aprila.

Ko to pišemo, se usoda Katalo-
nije še ni izpolnila, a preden bomo
pisali prihodnji tedenski pregled,
se najbrže že bo; razen če se dotlej
ne zgodi čudež, a čudeži se dan
danesnji nič več ne dogajajo. Ko
bo zapečatena usoda te najnapred-
nejše, a žal najneenotnejše dežele
Pirenejskega polotoka, bosta mo-
rala pa tudi Valencija in Madrid
misliti na kapitulacijo.

Francove čete so prodrle do
Sredozemskega morja in odrezale
južne republikance (Valencijo in
Madrid) od severnih (Barcelona).
Republikanski miličniki beže čez
Pireneje na Francosko. Lerida,
ključ Katalonije, je padla. Nacio-
nalistične prednje čete so le še
pičlih 100 km oddaljene od katalo-
nske prestolnice.

Takšna so najnovejša zmago-
slavna poročila iz nacionalistične
Španije. In da dobi tragedija re-
publikancev še svojo ironično
stran, poroča Valencija o uspešni
republikanski ofenzivi pri Madri-
du... V nekaterih časopisih beremo
mimogrede tudi še o junaštvu
italijanskih fašistovskih prostovo-
ljcev, ki so se v zadnjih bojih
baje posebno odlikovali. Manj be-
remo o italijanskih bombnikih in
tankih, čeprav je neizpodbitno, da
gre prav njim levji delež zasluge
za nacionalistično zmago.

Špansko vojno bo od-
ločilo nemško-italijan-
sko orožje, notranja ne-
edinstvenost republikancev in
anglo-francoska pasiv-
nost. Največjo krivdo nosijo re-
publikanci sami s svojo lahkom-
selno razcepljenostjo; in med nji-
mi gre posebno »priznanje« Katalo-
ncem.

Če si ogledamo dosednji potek
španske državljanske vojne, opa-
zimo predvsem eno: da ni Franco
nikjer dosegel hitrih in blestečih
zmag, zato pa tudi nikjer ni dal
iz rok zavzetega ozemlja (izvzem-
ši v Guadalajari in pri Teruelu);
toda ti dve imeni sta samo sim-
bol obeh največjih Francovih po-
razov, ne pa tudi bogve kolikšne
pridobitve terena za republikan-
ce; počasi a zanesljivo je Franco
prodiral ves čas državljanske vojne,
in nikoli ni Valencija dobila
nazaj izgubljenega ozemlja.

Kje je vzrok tej edinstveni se-
riji vojnih uspehov, ki ji zgodovina
ne pozna enake? Nedvomno bi Francovih za-
četnih zmag ne bilo nikjer, da
ni bil uporniški general še pred
revolucijo temeljito oskrbljen z
italijansko in nemško municijo, pa
s tanki in letali. Toda njegovih
poznejših zmag nikakor ne gre
pripisovati zgolj tuji pomoči; ne,
odločalo je še nekaj drugega.

Republikanci predvsem zato ni-
kdar niso mogli iztrgati izgubljeno
ozemlje iz nasprotnikovih rok, ker
nikoli niso znali v vsej naglici
zbrati zadosti vojaštva, da uženo
svojažnika. Tako vsaj ugotavlja
francoski general Duval v knjigi
»Nauki španske vojne«, ki jo je
pred kratkim izdal:

Vladne čete bolehalo za »gibalno
paralizacijo«. Njihovi cilji so neenotni:
toliko je teh ciljev, kolikor je front.
Slaherni del armade ima svoje po-
sebno vojno prizorišče: ali se bje, ali
se ne bje, vselej mu je prva in naj-
važnejša misel skrb za samega sebe...
Razmere na fronti so pa zgolj zrcalo
razmer pri političnem vodstvu v Va-
lenciji in Barceloni. Osrednje in vr-
hovne avtoritete ni nikjer, ne civilne

ne vojaške. A ne samo da niso vo-
dili moške sami med seboj edini; celo
odkriti nasprotniki so drug drugemu.
Komunisti prav nič ne skrivajo, da
mislijo po porazu fašizma obračunati
s socialisti, a anarhisti modrujejo
enako nasproti komunistom.

To se pravi, deliti medvedovo
kožo, ko je medved še živ. Takšni
računi se zmerom maščujejo.

Omenjeni general je — kakor
večina francoskih višjih častnikov
— desničar. Torej »drži« z nacio-
nalisti, porečete, in njegova sodba
ni nepristranska.

Zal je njegova sodba vse prej ko
pristranska. Ali mar ni Katalonija,
da pustimo vse drugo v nemar, vse
do zadnjih tednov le prezgovorno
potrjevala točnost generalovih besed?
Katalonci so prav okusili državljansko
vojno šele pod konec
preteklega leta, ko jim je Franco

Dosednji nemški poslanik na Dunaju
v Papen pojde za poslanika v Ankaru.
To imenovanje je vsekako zelo zna-
čilno...

začel pošiljati bombnike nad Bar-
celono — pa vendar se še tedaj
niso marali zavedati nevarnosti, ki
jim grozi po nacionalistični zmagi.
Za katalonskega anarhista je so-
cialist ali komunist skoraj prav
tolikšen sovražnik kakor fašist ali
nacist, in narobe; z njihovega
stališča torej niti ne bo tako hudo,
če nacionalisti zmagajo. (Tako
namreč sami mislijo; da je
stvar nekoliko drugačna, kaže
januar 1933. v Nemčiji in marec
1938. v Avstriji.) Da obstoji razen
njihovega stališča tudi še valen-
cijsko, madridsko, skratka špan-
sko stališče, tega v Barceloni ni-
so marali vedeti — in prav to je
tisto, kar zameri republikancem
francoski general.

Da nam ne bo kdo očital pri-
stranosti, ker citiramo desničar-
skega francoskega generala, naj
damo besedo še socialističnemu
žurnalistu Arthurju Köstlerju —
tistemu Köstlerju, ki je kot do-
pisnik liberalnega londonskega
»News-Chronicle« ostal v Malagi,
ko so jo lani februarja nacionalisti
zavzeli; že drugi dan so ga zma-
govalci aretirali in pozneje brez
zasišbe obsodili na smrt; dele
se je ves žurnalistični svet dvig-
nil proti takšnemu početju in ko
so intervenirali vsi močnejši an-
gleški oblastniki, ga je Franco pomi-
lostil in izpustil. Ta Köstler torej
prav gotovo ni pristaš španskih
fašistov. Naj citiramo nekaj od-
stavkov iz njegovega dnevnika,
deset dni pred padcem Malage
(8. februarja 1937.):

aromo
barvo
izdatnost
daje kavi

Francck

28. januarja ob 3. popoldne. Motril
(40 km vzhodno od Malage); me-
lanholično ribiško gnezdo. Živ krst ne
ve, kje je vojaško poveljstvo; nazad-
nje ga najdemo v šolskem poslopju...
Celo uro smo nato iskali, preden smo
iztaknili poveljnika: mladega moža s
pet dni staro brado, s trudnimi, ne-
prespanimi očmi; prej je bil poštar
ter je član Prietovega krila social-
istične stranke.

Vprašali smo ga, zakaj je cesta tako
prazna in ali ni od nikoder transpor-
tov; mož je samo skomignil z rameni.
»Pred tremi dnevi«, je dejal, »je pri-
spelo v Almerio dvajset tovornih av-
tomobilov z municijo za južno fronto.
V Almeriji je imel sindikatski odbor
prevzeti strelivo in ga odpremiti dalje
v Malago, kajti valencijski tovorni
avtomobili so se morali vrniti. Toda
almerijski sindikat je odklonil, češ da
potrebuje svoje tovorne avtomobile za
lastno oskrbo z živem; valencijski
avtomobili naj kar sami poskrbe za
nadaljnji transport. Nastalo je pre-
rekanje in nazadnje se je vseh dvaj-
set tovornih avtomobilov obrnilo na-
zaj proti Valenciji, njihov tovor pa
leži bogve kje v Almeriji, in Malaga
je brez streliva. Uporniki lahko za-
vzamejo mesto, kadar se jim zazdi.
Mogoče bodo že notri, ko pridete vi
do Malage...«

»Sicer pa.« je povzel čez čas, »sicer
pa sploh ne morete dalje. Veliki most
za Motrilom je razdejan in cesta je
pod vodo. Počakati morate, dokler dež
ne preneha.«

»To se pravi, da je Malaga odre-
zana od sveta?«

»Dokler bo deževalo — vsekako.«

»In kako dolgo že dežuje?«

Poveljnik je jel šteti na prste:

»Danes imamo četrty dan nepresta-
nega dežja. In potem, še pred tednom
dni, smo imeli deset dni dežja.«

»In kako dolgo je most že razde-
jan?«

»Štiri ali pet mesecev.«

»A zakaj vraga ga ne popravite?«

Spet skomignil z rameni. »Ker ne do-
bimo iz Valencije ne gradbenega ma-
teriala ne specialistov.«

Dozdevna možakova apatija me je
razsrdila. Pojasnil sem mu, da je
usoda Malage odvisna od tega mostu
— to je vedel tudi brez mene — in
znil nekaj kakor »kriminalna lahko-
miselnost«.

Pogledal nas je iz svojih neprespa-
nih oči:

»Vi tuji.« je menil, »se za vsako
reč razburjate. Mogoče bomo Malago
izgubili, mogoče bomo tudi Madrid in
pol Katalonije izgubili, a na koncu
bomo vendarle zmagali.« — — —

Takšna je bila slika pred letom
dni, a od tistih dob se je mnogo
spremenilo. Toda spremenilo se je
samo pred Madridom pod genera-
lom Miajo; na severu, pri Kata-
loncih, je ostalo do malega vse pri
staremu.

Ali je potem čudno, da so re-
publikanci izgubljali in da izgub-
ljajo ped za pedjo svojo zemljo —
kljub temu da imajo že prav dobro
izveščano in opremljeno vojaštvo?

Kolikor jih niso pokopali nem-
sko-italijanski bombniki in lastna
nesloga, jih je pomagala pokopati
angleško-francoska pasivnost. A
to je posebno poglavje in o njem
smo že dostikrat govorili. Tu ga
omenjamo zgolj platonsko in zara-
di popolnosti pregleda. Kajti prvo
pravilo vsakega naroda mora biti
rek: Pomagaj si sam, in Bog ti bo
pomagal. Republikanci so imeli
lepe izkušnje iz prvih, otroških let
svoje republike; dragoceni izkušnji
sta jim bila tudi žalostni polom
nemške socialne demokracije in
junaški konec avstrijskih sociali-
stov — in vendar se niso iz njih
ničesar naučili. Da ni bilo med
njimi nesoglasja, kakor ga omenja
francoski desničarski general; da
ni bilo zločinske lahkomišelnosti,
ki jo popisuje nemški socialistični
žurnalst, bi bili ohranili Malago,

bi bili rešili Baske, bi bili obva-
rovali Teruel, zavzeli Toledo in
osvojili Huesco in Zaragozo že
zdavnaj, preden je mogel Franco
računati na veliko ofenzivo proti
Kataloniji.

Kajti danes, tik pred koncem
španske državljanske vojne, ne
smemo pozabiti: 18. julija 1936. je
imel general Franco več ko 90%
španskega vojaštva na svoji stra-
ni, imel je Mavre, imel na prebitek
tuje municije — in vendar je re-
publika vzdržala njegov naskok in
skoraj dve leti kljubovala tehniški
premoči nacionalistov. Zakaj? Za-
to ker je bila velika večina prebi-
valstva na strani republike, in za-
to, ker so bili nacionalistični ge-
nerali s Francem vred nesposobni
strategi. Da so bili republikanci
kos svoji veliki nalogi, bi bili že
koj v začetku vojne s katalonsko
pomočjo prodrli do Baskov, in
španska državljanska vojna bi bila
dobila docela drugačno sliko in
dočkala mnogo hitrejši in — dru-
gačen konec. Observer

DROBIŽ

Chamberlain je v parlamentu in v
britanski javnosti zato močnejši od
Churchilla, ker apelira na sovraštvo
do vojne, na Angležev odpor proti ne-
preklicnim obveznostim in na njegovo
instinktivno mržnjo proti temu, da bi
se preveč vezal na evropsko celino;
a Churchill je ljudstvu že od nekdaj
pretemperamenten, preduhovit, »pre-
francoski«.

(H. P. Smolka v »Pr. Tgbl.«)

»10. aprila moramo svet udariti s
pestjo in obraz, da bo pomnil. —
Kritizirajo naše metode. Toda kaj je
nasilje? Uspeh je edino, kar kaj velja.
— Sreče evropske politike ne utripa
več v Parizu ampak v Berlinu.«
(Goebbels v plebiscitnem govoru na
Dunaju dne 29. marca.)

Papen je postal nemški poslanik v
Ankari. To pomeni, da se Nemčija za-
čenja ozirati na Vzhod.

Da je ravno v Papen postal posla-
nik na Turškem, dokazuje, da gre za
resno zadevo. Vselej kadar potegnejo
Nemci v Papna »iz predala«, se ne-
kaj pripravi. Med vojno je mož vo-
dil v USA podzemeljsko akcijo, vred-
nejšo vohuna kakor diplomata. In on
je bil tisti, ki je po umoru Dollfusa
prišel na Dunaj za poslanika — in
kaj se je odtlej v Avstrijo zgodilo,
nam je vsem še v živem spominu.
(»Paris-Soir«)

Takole je Celovec sprejel Hitlerja.

Albus
terpentinova mila vacuje
Vaše pecilo!

Za kulisami modne revije

PRED KRATKIM je neka novo-pečena ljubljanska konfekcija v naših dnevnikih na dolgo in široko razglasila, da bo predvajala svoje nove modele.

Posebnost te brezplačne revije je bila v tem, da si moral imeti vstopnico, in posebnost teh vstopnic je bila, da so bile zelo dragocene in da jih je bilo težje dobiti kakor še tako zasoljene vstopnice za gostovanje kakšnega slavnega peva.

Nekajkrat sem prišla k blagajni po vstopnico, a vselej mi je kakšen šment prekrizal račune. V petek sta pred menoj prišla po vstopnice dva skromno oblečena gospoda — menda sta prišla ponje za svoji ženi. Lastniku konfekcije sta se pa zadržala sumljiva in zagrozil jima je, da ju bo lastnoročno vrgel skozi vrata, če sta od konkurence. Lahko si mislite, v kakšni zadregi sta bila nič hudega ne sluteča moška, saj si svoje sumljivosti nista znala razložiti. No, naposled so jima le velikodušno rezervirali vstopnice za nedeljo.

Nato sem jaz stopila k blagajni in povedala svojo željo. Razložili so mi, da so za danes in jutri (bilo je v petek) vse vstopnice razdeljene in da lahko pridem na vrsto šele v ponedeljek. Gospod se ni nehal govoriti z menoj, kar pristopila k blagajni dve elegantno oblečeni dami, in glej ga šmenta — dobila vstopnici za petek zvečer. Koj za njima vstopi še ena nič manj modno načičkana damica in si rezervira vstopnico za petek zvečer.

Res čuden red, ali bolje nered je vladal za kulisami te brezplačne modne revije. Imela sem vtis, da je gospod lastnik priredil to revijo samo za svoje modne dame in da drugi gledalci niso bili posebno dobro došli. Moj sum se je še potrdil, ko sem v ponedeljek prišla po tolikanj zaželeno vstopnico, pa so mi povedali, da je revija sploh odpovedana.

Ali je bilo samo slučajno, ali pa nalašč, da so dobile elegantno oblečene dame vstopnice še za petek in soboto, vsi drugi pa za nedeljo in ponedeljek, ne morem dognati, čutila sem pa, da so sodili v tej konfekciji ljudi po obleki in da so po obleki tudi delili vstopnice. Studentka.

Politični teden

Prvo doma zgrajeno vojno ladjo »Zagrebe« so v Splitu z velikimi svečanostmi spustili v morje. — Ministrski svet je na predlog ministra za socialno politiko izdal uredbi, ki predpisuje za delavce in nameščence legitimacije, odnosno delavske knjižice. Te knjižice bodo veljale tudi kot javne izkaznice. — Nj. Vel. kraljica Marija je v Beogradu obiskala osnovno šolo kraljice Petra II, dom slepih deklet in otroško zavetišče. Ogledala si je tudi »Razstavo italijanskega portreta zadnjih stoletij«. — Na ozkotirni progi Beograd—Sarajevo je vlak pri postaji Hargan z vso hitrostjo zavozil v skale. Lokomotiva in trije vagoni so se popolnoma razbili. Ranjence so takoj prepeljali v bolnišnice v Užice in v Čačak.

Japonska vojska se v južnem Šantungu obupno bori, da bi se rešila iz kitajskega oklepa. Kitajci so zavzeli mesto Minghsien in prisilili Japonce, da so se umaknili proti jugovzhodu. — Zaradi nesoglasij med mandžursko in moskovsko vlado je Japonska na mandžurski tleji zbrala armado 400.000 mož, t. j. mnogo več, kakor šteje sovjetska armada generala Blücherja. — Sporazum med Anglijo in Italijo bo v kratkem podpisan, nakar bo italijanski zunanji minister Ciano odpotoval v London. — Romunski ministrski predsednik patriarh Miron Christea je sestavil svojo drugo vlado. Tatarescu ni več v njej. Zunanji minister je postal Petrescu Comnen. — V Franciji je zaradi finančnega zakona, ki so ga te dni predložili parlamentu, nastala nova kriza. Ta teden se bo odločilo, ali bo Blum prodrl ali ne. — Na Stalinskega sodelavca in znanega ruskega vojaškega strokovnjaka Merklisa je nekdo izvršil atentat, ko se je hotel odpeljati z letalom. Atentat je v Moskvi zbudil silno vznemirjenje. — Oton Habsburški in njegova mati Zita sta baje dobila vabilo za Ameriko, kjer bi jima podelili ameriško državljanstvo. — Knez Franc Lichtensteinski se je odrekal prestolu v korist prestolonaslednika in je odšel na češkoslovaško, kjer ima na južnem Moravskem posestvo. — Hitler je te dni govoril v Gradcu in Celovcu o narodno-socialističnih ciljih.

Drame in tragedije

d Ker mu ni hotel vrniti dveh dinarjev, je odgriznil Small Cerič uho Adamu Alagiću v Sanskem mostu. Moža sta se tako stela, da so morali poklicati na pomoč policijo.

d Z motnik je do bil po glavi 38letni dninar Leopold Kunej z Gubnega pri Pilištanju. Napadli so ga štirje moški pri delu. Prepeljali so ga v celjsko bolnišnico.

d Ker ga je ozmerjala, ko je ponoči pijan prikolovratil domov, je ci-

Kronika preteklega tedna

gan Svetozar Zin iz Vel. Kikinde nevarno pretepel svojo ženo ženo Danico Ganovo. Med prerekanjem je pijani mož pograbil na mizi velik kuhinjski nož in ga ji porinil v prsi.

d Vso noč je pijančeval, zjutraj je pa počakal prvi vlak in se vrgel pod kolesa bogati kmet Simon Kristo iz Budisave pri Novem Sadu. Kolesa so ga čisto razmesarila.

d V duševni zmedenosti se je obesil v Hrašniku rudar Anton Krđan. Pokojnik zapušta pet nepreskrbljenih otrok.

d Z dekletom se je stregel 25letni Radovan Peric iz Jasenice pri Loznici;

Neredna stolica

upliva na ves organizem. Dobrosredstvo za odvajanje, ki zanesljivo deluje in ima prijeten okus, je

DARMOL

Darmol dobite v vsaki lekarni

dekle ga je tako premikastilo, da so nevarno ranjenega morali prepeljati v bolnišnico.

d Dolgo je mirno gledal Nikola Bulić iz Grahovca pri Nikšiću (Crna gora), kako so se okoli njegovega bivega dekleta sukali drugi fantje, nazadnje pa tega ni mogel več prenašati. Fant se je zaljubil v vaško lepotic Vidosavo Markovičevico, a deklet ga je pred kratkim na prigovarjanje domačih odklonila. Ondaj jo je Nikola prosil za sestanek, a ko Vidosava ni hotela z njim, je potegnil samokres in jo ustrelil.

d V sodni dvorani je hotela ubiti morilca svojega sina Milana, ciganka Jana Djordjevičeva. Sodniki so njegovega ubijalca Radomira Nikolića obsodili na 15 let ječe, a materi to ni bilo dovolj in je hotela sama maščevati sinovo smrt. Na srečo so ji samokres še o pravem času iztrgali iz rok.

d Niti po 20 letih ni mogel pozabiti ubitega psa bogati posestnik Anton Vojnić iz Subotice. Takrat mu je namreč sosed ubil psa in sovraštvo je raslo iz dneva v dan. Ondaj sta se na cesti zaradi neke malenkosti sporekla, Budičević je udaril Vojnića s palico po glavi, le-ta je pa potegnil samokres in ga ustrelil. Sodišče ga je obsodilo na 5 let ječe zaradi uboja v trenutni razburjenosti.

Naš napredek

n Novo otroško zavetišče so te dni odprli v Mostah pri Ljubljani. Za vzdrževanje revnih otrok je mestna

občina ljubljanska letos namenila 458 tisoč 400 dinarjev.

n V Nevljah pri Kamniku so izkopali mamutovo okostje. Našli so že zelo veliko kosti. Najlepša najdba je 2 in pol metra dolg okel.

n Pred kratkim umrlemu vojnemu dobrovoljcu Mihi Čopu bodo do Vseh svetih postavili na jeseniškem pokopališču lep nagrobni spomenik. V ta namen so že sestavili poseben odbor.

n Lepo modro stekleno skladišče z belimi, polzasto zaviti lisami, ki so v steklu podobne povprečnim prezgovornim pokončnim rastlinskim stebel, so našli sinovi grofa Lichtensteina v strugi Ljubljane od Vrhnike do Bevk. Takega stekla v današnjih časih ne morejo izdelovati nikjer, čeprav so to že ponovno poskušali v Italiji. Skledica je važna zgodovinska najdba.

n Podzemeljsko jamo so odkrili blizu Šibenika na področju Gvozdenova. Odprtina v jamo ima komaj dobrega pol metra, sicer je pa jama zelo prostorna. Odkrili so jo neki srednješolci iz Šibenika. Sodijo, da je ta jama ena največjih v Dalmaciji.

n Staro grobišče so našli na njivi kmeta Alta v »Lopatcu« nedaleč od

Nesreče

c Smrtna žrtve nesreče je postal 26letni pekovski pomočnik Franc Jurac iz Prevalj, uslužen pri pekovskem mojstru Ignaciju Rotarju na Vrhniki. Padel je pod vojaški avtomobil in dobil hude notranje in zunanje poškodbe. V ljubljanski bolnišnici je ranam podlegel.

č Huda avtomobilska nesreča se je pripetila v Vitini pri Ljubuškem. Sofer je zavozil preveč h kraju, podri ogražo in vozilo je zdrčalo v reko Vriješnico. Sofer in vsi potniki so se nevarno potolkli, lahko bi bila pa nesreča terjala tudi smrtne žrtve.

č Na železniški progi se je igral 3letni Vladko Kodinec iz Zagreba. V tem je privozil vlak in kolesa so nesrečnemu otroku popolnoma razmesarila levo nogo. Prepeljali so ga v bolnišnico, kjer so mu nogo odrezali.

č Gorelo je pri posestniku Ignaciju Bratuši pri Sv. Benediktu v Slovenskih goricah. Posestnik trpi več ko 30.000 dinarjev škode. Domnevajo, da je ogenj podtaknila zlobna roka.

č Obesil se je 48letni posestnik Josip

Naročajte in kupujte srečke Državne razredne loterije

pri

Glavni kolekturi „Šagrin“ dr. z o. z.
Ljubljana, Krekov trg 10

Strogo solidna postrežba! Vodimo natančno evidenco o izžrebanih dobrih in svoje igralce sproti obveščamo. Dobitki se izplačujejo brez vsakih odbitkov. Imen igralcev ne izdamo nikomur!

Preizkusite svojo srečo! Že ena sama četrtinka Vam lahko prinese za Velikonočne praznike najlepše pirhe!

Žrebanje I. razreda se vrši 13. in 14. aprila t. l.

Razkrižja. Kmet Alt trdi, da je na svoji njivi že večkrat našel razno posodje in druge zanimive starine.

n Železniško progo Požarevac—Kučevo, ki so jo začeli graditi že leta 1931, bodo v kratkem dokončali in jo izročili v promet.

n Kršne dalmatinske planine so začeli pogozdovati. V okolici Šibenika so zadnje dni posadili samo okrog mestnega kopališča nad 10.000 mladih dreves.

n Staro pravoslavno cerkev iz srednjega veka so izkopali v niškem predmestju, ko so kopali temelje za novo cerkev. Naleteli so na dve grobnici s kovinskimi krstami in na razne cerkvene potreščine.

Borec iz Ropoč na Štajerskem. Mož je te dni prišel domov iz bolnišnice, kjer so ga operirali zaradi kile. Ker pa prva operacija ni uspeša, bi bil moral še enkrat pod operacijski nož. Tega se je pa nesrečnež tako bal, da se je rajši obesil.

č Ko je hotela Zivana Pavlovičeva iz Stolisavca pri Loznici (Srbija) s stedišnika vzeti lonec z vrelo vodo, jo je napadla božjast in vrelo voda se je zljala nanjo. Ker je bila nesrečna žena v drugem stanju, so jo takoj napadli porodni krči in je v velikih mukah rodila. Otrok je kmalu nato umrl, njo so pa vso poparjeno odpeljali v bolnišnico, kjer se bori s smrtno.

Ali ste vzorna žena?

čeprav je že vzel in dejal, da ne bo več?

16. Ali namakate svoje nogavice v kopalni kadi?

17. Ali si izmišljate in kupujete zmerom nove zavese in posteljna pregrinjala?

18. Ali pripovedujete v družbi zgodbe, ki je v njih vaš mož igral smešno vlogo?

19. Ali radi pri vsaki priložnosti govorite: »Moji otroci, moja hiša, moji stroški«?

20. Ali nehotite pregledate v restavraciji račun, če je pravilen?

21. Ali prezirljivo govorite o moških, o zakonih in o poroki?

22. Ali hočete po vsaki ceni zvečer ven, čeprav vidite, da je mož utrujen?

23. Ali si koj prisvojite knjigo, ki jo je prinesel mož zase domov?

24. Ali ga pošljete iz tople postelje gledat, ali je zapah pri vratih dobro zaprt?

25. Ali se sprickate z njim, če otrese pepel svoje cigarete na preprogo?

26. Ali si zvečer navijate lase z železnimi navijači?

27. Ali mu očitate, da nima teka, če ne mara več vzeti jedi, ki si je je že tako čez mero naložil?

28. Ali kupite stvari, ki vam niso všeč, potem pa rečete možu: »Bila je razprodaja.«

29. Ali pravite možu: »Ti tako ne veš, kaj je vojna, saj nisi bil nič ranjen.«

30. Ali zmečete proč njegove družinske spomine iz otroških let, ne da bi ga poprej vprašali?

31. Ali se zjutraj vi prvi polastite časopisa?

32. Ali zvečer svoji negi posvetite malce predolg »trenutek«?

33. Ali vržete proč moževe stare samovoznice, ne da bi ga poprej vprašali?

34. Ali ljubimkate z njegovimi prijatelji, samo da bi videli, kako bo na to reagiral?

35. Ali se sklicujete na glavobol ali na utrujenost, hoteč mu vsiliti svojo voljo?

36. Ali mu ne dovolite, da bi pregledal gospodinjске račune?

37. Ali ga silite, da se ravna po tisti dieti, ki živite vi po njej zaradi hujšanja?

38. Ali ste doma v nemarno oblečeni?

39. Ali ga motite, če čita svojo pošto, ali če piše pisma?

40. Ali mu dajete za zgled njegove prijateljce?

41. Ali očitete možu, da je manj pozoren, kakor njega dni in da je čustveno otopen?

42. Ali mu do vseh podrobnosti razlagate svoje gospodinjске skrbi in dolžnosti?

43. Ali uporabljate njegovo britve?

44. Ali trdite, da so ženske spretnejše pri sofitiranju kakor moški?

45. Ali skušate zvedeti ceno darila, ki vam ga je mož poklonil?

ZDAJ PA SODITE

135 točk: Če je res, da ste našli toliko točk, obžalujemo vašega moža od srca. Njegove tožbe so pa nekam pozne, kajti moral bi se že zdavnaj ločiti od vas.

125 do 135 točk: Še je čas, da se poboljšate ako si hočete obdržati moža. Menda je pa na svetu le malo moških, ki bi se sprijaznili s takšnim redom v hiši.

100 do 125 točk: Še niste na suhem. Pozor!

80 do 100 točk: Kolikor toliko dobro. »Za silo« žena ste. To opozorilo naj vas spodbudi, da se boste podvzivali v prihodno skupino!

70 do 80 točk: Srednja reč ste, a to še ne zadošča.

30 do 70 točk: Dobro.

20 do 30 točk: Prav dobro.

15 do 20 točk: Odlično, čestitamo!

6 do 15 točk: Izvrstno. Takšna popolnost je hudo redka!

Manj ko 6 točk: Nečemo izreči ne te ne one sodbe, vendar pa menda smemo misliti, da ste bili nekoliko preveč prizanesljivi sami s seboj. Ne verjamete? Recite svojemu možu, naj on odgovarja namesto vas, pa boste videli.

(nuR)

Za Veliko noč

Osebne vesti

o Poročili so se: V Lasinji pri Zagrebu: Stijković Josip, upokojeni železničar, in Marija Priedlova iz Cirkovc. — V Ljubljani: Nada Horvatova in dr. Berislav Turčič, asistent medicinske fakultete, specialist za röntgenologijo v Zagrebu. — Novoporočencem iskreno čestitamo!

† Umrli so: V Avberu pri Tomaju: 88letna Vincencija Šekova, roj. Kantejeva. — V Celju: 64letni dninar Ivan Stvarnik iz Tremerja pri Celju. — V Dolenjem Logatcu: 88letna posestnikova vdova Neža Metzova. — V Gorenji vasi pri Poljanah: V. Paleček, dolgoletni načelnik Hranilnice in posojilnice. — V Ljubljani: Pavla Maličeva, uslužbenka trvdke Lovro Demšar; Maks Zerjav, pomorski strojni asistent; Josipina Simončičeva, laborantova vdova; Karel Wardo, uradnik pivovarne »Union«. — V Lučah v Logarski dolini: 70letna posestnikova vdova Neža Arničeva. — V Orehovi vasi pri Slivnici: 80letni kmetovalec in gostilničar Anton Lobnik. — Na Pobrežju pri Mariboru: Marija Flešerjeva. — V Slovenjgradcu: Steska Picejeva. — Na Smolniku pri Rušah: 86letni posestnik Franc Grizold. — V Velikih Laščah: Danica Brejčeva, roj. Špadirjeva, učiteljica žena. — Na Vrhopolju pri Kamniku: Franc Trobevšek, posestnik in lesni trgovec. — Zaljubljen naše iskreno sožalje!

Po krivih potih

p Pet mladoletnih tatov svinca je prišla ljubljanska policija. Fantje so z več ljubljanskih novih zgradb odnesli vodovodne in plinske cevi ter razno drugo železje. Vse to so v glavnih kalupih pretopili in potem svinca po 2 dinarja ponujali raznim trgovcem. Na policiji so jim do dobrega izprašali vest.

p Ujel se je 19letni nezaposleni krojaški pomočnik iz Pirnič pod Šmarno goro. Fant se je skril v neki hiši na Starem trgu v Ljubljani očitno z namenom, da bi ponoči kradel, a na njegovo nesrečo so ga zalotili in oddali stražniku.

p Okoli 400 kil tihotapljenega rezanega tobaka so finančarji našli v luksuznem avtomobilu v Mostaru. Tihotapci so hoteli pobegniti, a glavnega so finančarji ujeli. Vse tobak so zaplenili.

Razno

r Največ smo februarja uvozili iz Nemčije, s češkoslovaške, iz Anglije, USA, z Madžarskega, iz Argentine in iz Francije. Izvozili smo pa največ v Nemčijo, Anglijo, Belgijo, Italijo, na češkoslovaško, Madžarsko, Dansko in v Švico.

r Za Veliko noč izleti v Trst, Idrijo, Benetke ali Firenze in Graz. Prijave in informacije v izletni pisarni M. Okorn, Ljubljana, hotel Slon, telefon 26-45. Vhod s Prešernove ulice.

r V Kolodvorski ulici 8 imamo menzo, kjer dobimo zelo dobro hrano zelo poceni in obilno. Priporočila se še posebno potujočemu občinstvu izven Ljubljane. Glej današnji oglas na 8. strani.

r Dobro znana bančno-poslovna trdka A. Planinšek v Ljubljani, Beethovnova ul. 14, je prevzela glavno kolekturo Državne razredne loterije, o čemer obveščamo svoje čitatelje in jim omenjeno trdsko toplo priporočamo. Glejte tudi današnji oglas na 7. strani.

r Po uradnih podatkih smo v februarju uvozili 123-6 kg zlata v vrednosti 61-8 milijona dinarjev.

Zaradi obilice oglasov smo morali v današnji številki več rubrik skrajšati ali pa celo izpušiti; tako n. pr. vso 6. stran, napovedani članek: »In kaj pravi Praga?« itd. Našim čitateljem se bomo zato oddolžili v prihodnji, velikonočni številki, ki bo večja od rednih števil, zelo peštra in polna izbranih zabavnih in poučnih stvari.

UREDNIŠTVO

Junaški razbojnik Dan Ragge

ali

maščevanje preteklosti

(nuR) Johannesburg, marca.

»Maškarada je izvrstno uspela,« je dejala neka dama, oblečena v Benečanko in s črno krinko na drobnem obrazu, svojemu plesalcu ob koncu plesa. »Kje pa vendar tiči moj mož?« je koj nato radovedno vprašala.

To je bilo v Johannesburgu, v največjem trgovskem in industrijskem središču južnoafriške Unije, v južnjanskem mestu s 300.000 prebivalci, na veliki maškaradni zabavi, ki so jo priredili v proslavo nekega praznika britanskega cesarstva.

Dama se je namerila proti terasi. Na lepem se je pa zgrudila in kri se je pocedila po njeni lepi obleki iz zelene svile: krogla iz samokresa je lepi maski predrla srce. Med zvoki jazza ni nihče niti slišal strela, in tako so se plesalci šele čez nekaj trenutkov zavedeli, kaj se je prav za prav zgodilo. Sneli so dami krinko z obraza. Spoznali so v žrtvi gospo Georgino Bowmanovo, lepo ženo bogatega industrijca Bowmana, ki se je pred šestimi leti priselil v Johannesburg.

Takoj so osumili zločina Petra Bowmana, njenega moža. Zakaj neki je med zabavo odšel iz dvorane? Bowman je sprva neodločno tajil, potlej pa je izjavil, da ne bo nič več odgovarjal. Njegov molk se je pa zdel policiji tako zgovoren, da so industrijca kar koj aretirali in ga odpeljali v zapor.

Tretji dan je prišlo za Bowmana v ječo neko pismo. Ravnatelj ga je prečital, a ni v njem našel ničesar sumljivega; neki prijatelj iz Pretorije je industrijcu v tolažilnih besedah sporočal, da ne dvomi o njegovi nedolžnosti. Paznik pa, ki bi bil moral pismo ponesti jetniku, se je nekaj trenutkov pomudil pri majhni pečici. Lahko si predstavljamo, kolikšno je bilo njegovo presenečenje, ko je na pismu opazil svarilo, napisano z nevidnim črnilom, ki se je pri vroči pečici ogrelo: »Niti besede, sicer bo Dan Ragge izginil za zmerom!«

Na policijo so si kajpak belili glavo o tem skrivnostnem sporočilu. Kaj naj bi vendar pomenilo to nenavadno svarilo? Dan Ragge je bil njega dni zelo nevaren razbojnik, a zdaj je že šest let mrtve. Pred leti so v nekem zapuščenem obrežnem kraju ob oceanu našli preprost grob, na njem pa križ z napisom: »Tukaj počiva Dan Ragge, ki je bil nekoč pogumen bandit.« Truplo so odkopali in čeprav je

že skoraj razpadlo, se je zdelo, da je mrtvec res zloglasni razbojnik Dan Ragge. Od tistih dob se ni nihče več spomnil nekdanjega strahovalca in njegovo ime je že zapadlo v pozabo.

Petra Bowmana so še enkrat poklicali k zaslišanju. Nekdanji industrijec se tokrat ni več zagovarjal. »Govoril bom,« je dejal, »čeprav vem, da me bo ta izpoved stala življenje, a ni mi več do življenja, zdaj ko je moja žena mrtva.«

In nadaljeval je:

»Prisegam, da nisem umoril svoje žene! Odkril vam bom pa drugo, nič manj zanimivo skrivnost: jaz sem Dan Ragge, razbojnik, ki ste o njem mislili, da je že zdavnaj mrtve.«

»Pred sedmimi leti sem se zaljubil v Georgino. Zaradi nje sem se odločil, da bom dal slovo svojemu razbojniškemu življenju in postal spodoben človek. Truplo, ki so ga našli na obali, je bilo truplo nekega Američana, ki mi je bil prečudno podoben in ki so ga umorili pristaši moje tolpe. Jaz sem pa odšel v novo življenje.

»Šest let sem živel mirno in srečno. Pred kratkim so pa prišli k meni moji nekdanji tovariši in zahtevali, naj spet prevzamem vodstvo njihove tolpe. Odklonil sem. Tedaj so mi zagrozili, da bodo vse povedali moji ženi. Jaz sem ji pa sam zaupal resnico o svojem nekdanjem življenju in ona mi je vse odpustila. Usodnega dne sva zadnjikrat odšla na zabavo v tej deželi, kajti odločila sva se, da bova čim prej odpotovala na Angleško. Na maškeradi so pa moji nekdanji tovariši opazili Georgino in jo ubili ravno v trenutku, ko sem jaz v hudi slutnji odšel na vrt, da bi videl, ali nama ne preti nevarnost.«

Po Bowmanovih podatkih so res aretirali nekaj članov razbojniške tolpe. Dva dni pozneje so odpeljali Bowmana-Raggea k preiskovalnemu sodniku; na sodniškem hodniku je pa skočil k njemu neki policijski uradnik in sprožil vanj več strelav. Morilec je skušal uiti, a ko je videl, da je vsak beg zaman, si je še sam pogoltno kroglo v usta. Pozneje so ugotovili, da je bil dozdrevni policijski uradnik član nekdanje Raggeve zločinske bratovščine. Sodišče je ušlo in obsodilo osem članov hudodelske tolpe. Trije so morali plačati svoje zločine s smrtjo, pet se jih bo moralo pa vse svoje življenje pokoriti v ječi.

(»Marianne«, Pariz)

narja. Dalje je Jonga tožil trgovec Pries, ker mu je prodal samo stari plašč, ne pa denarja v njem. In nazadnje so še gospoda Priesa tožili njegovi dediči, ker je Jongu izročil vsebino v plašču.

Zdelo se je, da se bodo procesi zavlekli v nedogled, a nazadnje so se na nasvet Jongovega odvetnika vendarle zlepa pobotali. Tožbo za utajitev denarja so umaknili. Dediči so dobili polovico odkritega zaklada, Jong si je obdržal 10.000 goldinarjev (okoli 200 tisoč dinarjev), ki jih pa mora dedičem obrestovati. Edini, ki ima res dobiček od te nenavadne istorije, je trgovec Pries. Dobil je namreč 5000 goldinarjev, ker so ga po krivem obdolžili in tožili. Dejal je, da še svoj živ dan ni nobenega plašča tako dobro prodal...

Razstava demantov, vrednih 100 milijonov švedskih kron

(niI) Stockholm, marca. V aprilu bodo v Stockholmu priredili veliko razstavo demantov. Nakiti na tej razstavi ne bodo nič zastajali za tistimi, ki so jih občudovali obiskovalci lanske svetovne pariške razstave.

Pariška demantna razstava je bila ponos belgijskih razstavljalcev in belgijski paviljon je kot najdragocenejši paviljon na vsej razstavi noč in dan varovala cela armada zasebnih detektivov. Tudi tokrat bodo anverski draguljarji poslali svoje umetnine v švedsko prestolnico. Prevoz tolikšnih dragocenosti bo kajpak precej težaven in skrbno pripravljen. Dragulje bodo prepeljali v Stockholm s posebnim parnikom, od luke do paviljona pa v

V ečkrat je že prepozno, nikoli pa ni prezgodaj, da se začne s pravilno nego zob.

SARGOV

KALODONT

PROTI ZOBNEMU KAMNU

V treh minutah so umrli trije člani iste družine

(rč) Solun, aprila. V Solunu je na lepem umrla trgovčeva žena Sara Mordohova. Njen mož Izak je takoj zaprosil nekega svojega prijatelja, naj brzojavi sinu Salomonu v Dramo, da mu je mati umrla. Prav tedaj je do bil brzojavko iz Dramo, kjer so mu sporočili, da je Salomon umrl.

Obupan zaradi dveh tako težkih udarcev se oče še ni prav zavedel, ko je dobil še drugo brzojavko z obvestilom, da je v Seresu umrl njegov brat Adam.

Ugotovili so, da so vsi trije umrli skoraj ob istem času. Sara je umrla ob 11.10, Salomon ob 10.11 in Adam ob 10.13.

Partija bridgea z vlomilcem v hiši

(rtI) Newyork, aprila. Miss Whitmanova nikakor ni igrala z vlomilcem bridge, ampak je udobno sedela s svojimi prijatelji za igralno mizo. Iznenada je zazvonil telefon in neznani glas je dejal:

»Pred vsem bodite čisto mirni in naredite se, kakor da niste ničesar opazili. Stanujem nasproti vas. Pravkar sem videl, kako je neki vlomilec splezal skozi okno v prvem nadstropju vaše hiše. Nikar ga ne preženite; poklicajte bom policijo.«

Miss Whitmanova je res ostala čisto mirna. Smehlja se je odšla nazaj k mizi za bridge in je rekla, da jo je poklicala neka prijateljica. In vendar je v prvem nadstropju spala njena mati, a vlomilec je utegnil biti otročen. Kljub temu je junaško dekle še dalje igralo bridge, a gostje niso malo osupnili, ko je čez nekaj minut vdrla v hišo policija in prišla vlomilec.

ŠIROM PO SVETU

v 109 vrsticah

Trgovca z dekleti in tihotapca mamil Nikolaja Minusca so te dni aretirali v Konstanci na Romunskem. Minusca je na debelo tihotapal kokain in morfij in prodal več ko 400 mladim deklet v Južno Ameriko. — Najmočnejši drobnogled na svetu (povečal bo 50tisočkrat) izdelujejo v Ameriki; uporabljali ga bodo za geološka raziskovanja. — 25letnico pri filmu je slavil te dni znani nemški filmski igralec Harry Piel. — Tornado je opustošil tri naselbine blizu Comillasa v Bengaliji (Indija) in terjal 60 človeških žrtev. — Pet milijonov je v mavčevi obvezi hotel iztihatopiti čez avstrijsko mejo na Ogrsko neki avstrijski tovarnar; finančni stražnik je pa sleparijo odkril in moža aretiral. — Majhno žarnico za 3000 svetle je izumil neki holandski inženir; svetilka deluje na živosrebrno paro in tiči v 3,74 cm

dolgi in 6 mm debeli kremenčevi cevi, njena svetloba je pa tako jarka, da jo je moči opazovati samo skozi debelo, temno steklo. — 200 milijonov francov je dala na razpolago francoska vlada za gradnjo zavetišča pred plinskimi in bombnimi napadi; ta zavetišča bodo kmalu pričeli graditi v Parizu. — Nevaren požar je te dni izbruhnil v papeškem vseučilišču v Rimu. Bali so se, da bodo zgorele zelo dragocene stare knjige in razni umetniški zakladi, toda gasilci so ogenj brž ugasili in je škoda le 10.000 lir. — Nogometne tekme je s posebnim odlokom prepovedal romunski prosvetni minister vsem srednješolcem, češ da to kvarno vpliva na njih vzgojo. — Puškinovo razstavo je svet ljudskih komisarjev v Moskvi te dni spremenil v državni Puškinov muzej.

— Nova letala so te dni krstili na Francoskem, vozila bodo na progi Pariz-London, in sicer v vsako smer 65 minut. — Zaradi rane pomladi na severu se je led v švedskih pristaniščih že otajal in se je promet začel mesec dni prej kakor druga leta. — Moskovsko podzemeljsko železnico so tako razširili, da imajo v Moskvi že 15,1 km podzemeljske proge. — Skrivnostna kužna bolezen je pred kratkim izbruhnila v poljski vasi Ponikowici; podobna je hudi influenci in je terjala že 12 smrtnih žrtev. — V 24 urah iz Berlina v Bagdad bodo prispela letala nemške Lufthanse, ki bodo prav kmalu pričela voziti na tej 4000 km dolgi progi. — Ogenj v vojašnici je nastal te dni v Saint-Maixentu na Francoskem; nastal je na podstrešju. Vojaki so prestali mnogo strahu, smrtnih žrtev pa ni bilo. — Švedska raziskovalka, letalka in avtomobilistka Eva Deckson-Pinecke se je te dni pri vožnji z avtomobilom smrtno ponesrečila. — Potres so te dni imeli v provinci Catanzaro v Kalabriji (Italija); v mestu Messoraci sta se podrli dve hiši in pokopali pod seboj vse stanovalce. — Enoletno obvezno delo za mlade Nemce do 25. leta je zaukazal pruski ministrski predsednik maršal Göring; dekle, ki ne bo opravilo tega obveznega dela, ne bo dobilo službe. — Nemško filmsko akademijo bodo letos ustanovili v Berlinu. — Jan Bat'a je promoviral te dni na brnski tehnični za častnega doktorja tehničnih znanosti. — Za sto tisoč dolarjev so osušili maskirani razbojniki newyorškega milijonarja Charlesa Millgreena; prisilili so ga namreč, da jim je izdal skrivniške svojih vrednostnih papirjev in draguljev. — Sedemletna učenka Jožefa Dufka je tožila svojega učitelja pred okrajnim sodiščem v Trebiču na Moravskem, češ da jo je razžalil, ko ji je dejal: »Kdor laže, ta krade«; predzno deklece je kajpak tožbo izgubilo. — 16 ribičev je utonilo ob nabrežju Trömsöja, ko je te dni tamkaj divjal hud vihar, odtrgal od brega več ribiških bark in jih zanesel na odprto morje. — Goreče letalo je treščilo v prepad v nepristopnem delu Pirenejev pri Canigou in zgorelo; letalo je prihajalo iz Orana s pošto iz južne Amerike; vseh sedem potnikov v njem se je ubilo. — Greta Garbo se bo poročila čez dve leti — tako je ondan sama dejala neka italijanski znanke; v njeni pogodbi s filmsko družbo Metro-Goldwyn-Mayer je namreč tudi pogoj, da se ne sme poročiti vse dotlej, dokler teče ta pogodba.

Po trudapolnem delu — zabava in razvedrilo v »Družinskem tedniku«!

TIVAR Površniki Icenčkoti Obleke.

MOŠKE ŠTRAPAC OBLEKE od Din 290- do 390-
KAMGARN OBLEKE, volna od Din 390- do 590-
FINE, MODNE OBLEKE od Din 590- do 890-
Pri nas se oblačite elegantno, dobro in ceneno.
Naše fine modne obleke, cene od Din 590- do 890-
so le blage ki se soočajo s dragim inozemskim blagom.

TIVAR OBLEKE: ANTON BRUMEC, LJUBLJANA

Prešernova ulica 54., nasproti glavne pošte

Zaklad v plašču

Pravda zaradi izginsle dediščine

(rtI) Amsterdam, aprila.

Tudi dandanes se lahko pripeti, da pride nekdo po čudnem naključju čisto nenadejano do denarja. To dokazuje preprič, ki so ga pravkar razsodili pred amsterdamskim sodiščem.

Karel Jong je bil še pred nekaj meseci nižji uradnik pri nekem podjetju v Bataviji v holandski Indiji. Nekega dne si je pri trgovcu Priesu kupil že nošen plašč. Bil mu je pa predolg in njegova žena, ki je znala zelo spretno šivati, mu ga je hotela skrajšati. Ko ga je začela parati, je izpod podloge pogledal kosček rjavega papirja. V svoje veliko začudenje je opazila, da je prestrigla tisočak. Iz radovednosti je zgrabila z roko med blago in podlogo in čez nekaj minut je ležalo pred njo na mizi 29 velikih, rjavih, nepoškodovanih tisočakov.

Trenutek je gospa Jongova mislila, da sanja, potem ji je pa stvar le postala jasna. Prejšnji lastnik plašča je moral biti čudak, ker je toliko denarja hranil v plašču. Ko se je Jong vrnil domov, ga je žena presenetila z velikanskim zakladom. Mož je hotel takoj odhiteti na policijo in zadevo prijaviti. Zeni se je vendarle posrečilo, da ga je odvrgla od tega, in ko mu je naštevala, kaj vse bi lahko začela s tem denarjem, ki o njem živa duša nič ne ve, se je mož vdal. Mesec dni pozneje je odpovedal službo, se s svojo družino vrnil v Evropo in je v Amsterdamu odprl trgovino z življenjskimi potrebščinami.

Po krivem osumljen

Kmalu nato so pri tistem podjetju v Bataviji odkrili poneverbo in sum

je takoj padel na Jonga, ki je kar čez noč obogatel. Nihče pač ni vedel, odkod njegovo bogastvo izvira. Gospoda Jonga so v njegovi trgovini prijeli in ko je pripovedoval nekaj o dediščini, ki naj bi jo bil podedoval, mu na policiji niso prav nič verjeli, in vse je kazalo, da mu bo trda predla. Naposled se je njegova žena odločila in je policijskemu komisarju povedala zgodbo o najdenem zakladu v plašču. Komisar se je pri njenem pripovedovanju nejevolno smejal; verjel ji ni kajpak niti besedice. Dva dni nato je pa iz Batavije dobil brzojavko, da je denar ponesel blaginjak njihovega podjetja. Jonga so seveda pri pričiznostih in stvar bi bila s tem končana, če ne bi bili časopisi preveč pisali o njej. Uspeh časopisnih poročil, kjer je bilo imenovano tudi ime trgovca Priesa, je bil ta, da se je takoj oglasila neka družina Menem, češ da je zaklad v plašču njena last.

Stari čudak

Dne 16. aprila lanskega leta je namreč v nizozemski Indiji umrl neki gošpod Menem, ki so o njem vedeli, da je bil zelo bogat. In ko so odprli njegovo oporoko, se je pokazalo, da ni razen oblek in pohištva ničesar zapustil. Predvsem nič denarja. Dediči niso vedeli s staro ropotijo in oblekami kaj početi in so vse skupaj prodali nekemu trgovcu z imenom Pries. Ugotovili so, da je bil plašč, ki ga je bil gošpod Jong kupil, del tiste zapuščine.

Dediči so od Jonga zahtevali, da jim ves denar vrne, in so ga obenem tožili zaradi utajitve najdenega de-

oklopnem avtomobilu. Prevoz bodo nadzorovali belgijski tajni policisti; pazili bodo tudi pozneje, da ne bodo demantne razstave obiskalci nezaželjeni gostje.

Posebno dragocene demante so draguljarji že zavarovali pri zavarovalnici Lloyds v Londonu za sto milijonov švedskih kron (več ko 1 milijardo din).

Podivjan slon pomandral šest ljudi

(nsI) Bombay, marca. Na sejmu v Brindabanu, kamor je prišlo več tisoč Indijcev, se je pripetila te dni nenavadna nesreča, ki je terjala šest človeških žrtev. Ko je bilo na sejmu najbolj živahno, je na lepem podivjal velikanski slon in planil med ljudi.

Kajpak je nastala strahovita panika, ljudje so se razbežali na vse strani, le nekaj domaćinov se je podivjani zverini pogumno postavilo v bran, a razjarjeni slon jih je vse pomandral in pokončal z enim samim zamahom svojega ogromnega rilca.

Nesrečo je zakrivil neki slonov čuvaj; ta živali ni dal sladkorja, ki ga je slon vsak dan dobil. Debelokožec se je maščeval tako, da je čuvaja pobil na tla in ušel. Slon je naredil tudi na sejmu precej škode in je pri divjanju hudo pobil še sedem ljudi. Ukrotila ga je šele policija; oddala je nanj dve salvi in ga ubila.

Deset minut po poroki — obglavljen

(nII) Varšava, marca. Edinstven primer v varšavski kriminalni zgodovini se je pripetil ob usmrtni zloglasnega poljskega razbojnika Gregorja Wiekowskega.

Wiekowskega so bili zaradi mnogo-

Tako izgleda

ASPIRIN

ASPIRIN 0,5 BAYER

SPREDAJ ZADAJ

Oglas je reg. pod S. Br. 181 od 1. III. 1937

ŽRČALO naših dni

Za vsak prispevek v tej rubriki
plačamo 20 din

Tudi zaslužek

V Kranju je mnogo tekstilnih tovarn in v njih je v službi mnogo deklet in žena. Marsikatera žena sama s svojim zaslužkom vzdržuje družino in mnoge prosijo vodstvo in mojstre za zaposlitev svojih drugov.

Pa je v eni takajšnjih tovarn delavica, ki ga vodstvo zelo ceni. In to gospod je obljubil nekemu nezaposlenemu delavcu, da mu za nagrado 200 din priskrbi delo. Srečni delavec mu je res obljubil nagrado, in oba sta držala besedo. Novo sprejeti mu je dal od prve plače 100 din, od druge prav toliko. Ko je pa prišla tretja plača, ga je pokrovitelj spet tretji delavec ga je zavrnil, češ da mu je dogovorjeni znesek že plačal, a oni mu je odvrnil, da zdaj zahteva plačilo za njegov obstanek. Delavec mu je v nadi, da je zdaj tako pri kruhu, zahtevno odbil, in pri naslednji plači je zletel na cesto. Rad bi tožil izsiljevalca, pa ima zvezane roke, ker je v isti tovarni v službi njegova žena, ki bi tudi utegnila zleteti. Takšnih pokroviteljev ima naš dvojni zaslužkar že več, a se vselej krije za hrbte žen, ki imajo dovolj vzroka, da ga krijejo.

M. K.

Starček

V nedeljo sem se peljala v Kamnik in sem bila priča neleppe zadeve. Bilo je dve postaji pred Kamnikom, kjer je vstopil v vlak starček, imel je gotovo že 70 let; ker je pa vlak hitro potegnil — starček ni stopil še niti na vrh stopnice — se je pri sunku vlaka opotekel in vjel z rokami za drog ob stopnicah. Tako je visel skoraj do naslednje postaje, z nogami med stopnicami, 20 cm od tal. V enem od prvih vagonov je bil mlad sprevodnik in stal na stopnicah in gledal, pa se je smehljaj, kako je starček bingljaj. Ne vem, ali je bil to tak užitek? Ljudje so gledali pri oknu in klicali; prišel je neki gospod, potegnil za zasilno zavoro, ki pa ni delovala. Nazadnje je starčka rešil starejši sprevodnik, ki je bil v zadnjih vagonih in je pomagal rezežu.

Pripomnim naj, da je tudi sprevodnik, ki je stal na postaji, kjer je starček vstopil, mahal in dajal znake z rokami vlakovodji, naj ustavi vlak, pa ne vem, ali ga ni videl ali ga ni hotel videti. To se vidi, kako brezsrčni so ljudje. Oni mladi sprevodnik bi bil vreden, da bi ga obesili za kakšnih 20 minut in pustili bingljati.

Navzočna

Lepo vedenje

Pred nekaj dnevi sem šel za pogrebom. Bil je eden izmed lepih, solnčnih dni. Za krsto sta stopala oče in mati pokojnega, oba že precej stara, vsa strta od nenadnega udara usode. Tik za njima je krčevito jokala njegova sestra.

Tedaj je nenadno, kakor vihar, prihrumela po ulici skupina mladih fantov, ki so se hripavo drli in so bili sploh nekam »predobro volje«. Ko so šli mimo voza s krsto, so pričeli — menda nalašč — še vriskati in tuliti, kakor zabodeni biki v klavnici. Mislim, da bodo vendar že nehali, pa je bilo ravno narobe. Kakor zmenjeni so pričeli zbijati neslane, razuzdane dovptje na račun ljudi v sprevodu, tem se smejali ko blazni, vmes pa rjuli in se suvali, opotekajoč se okoli ljudi. Takšnega še nisem videl ne slišal. Pa ni bilo nikogar, ki bi te divjake ukrotil in jih odstranil. F. J.

Naš veliki ljubezenski roman

začne izhajati v velikonočni številki, t. j. že prihodnji teden.

Prinašali ga bomo hkrati s sedanjim romanom »Migljaj usode«. Naši bralci bodo preživeli mnogo lepih in prijetnih ur, ko bodo pri čitanju našega novega romana napeto sledili presunljivi ljubezenski zgodbi dveh ljubečih se src.

Zato glejte, da ne zamudite začetka našega novega ljubezenskega romana! Rezervirajte si že danes pri svojem stalnem prodajalcu prihodnjo, t. j. velikonočno številko. Kajti ne samo da bo letošnja velikonočna številka izšla v večjem obsegu s posebno izbranim in zanimivim gradivom, temveč bo že zato vredna, da jo kupite, ker

začne v njej izhajati naš novi ljubezenski roman.

BISERI

Napisala Vicki Baumova

»Kavalir?« je rekla Muši. »Smešno. Eleganten? Niti sledu. Njegova darila niso vredna počenega groša!«

Ležala je v svoji sobi, ki je bila skoraj kakor budoar, na malone pristni koži severnega medveda, in z dolgim ustnikom kadila majhno turško cigareto. Ustnik je utegnil biti iz onikisa in je njeno prijateljico Luksi bodel v oči.

Luksi, mala, vitka, je ždela v naslanjaču med neizmerno velikimi, živo pisanimi in čisto majhnimi svilenimi blazinami in pobožno poslušala. Luksi je članica državnega gledališča in šele začetnica.

»Prosim, poslušaj,« je rekla Muši, »kaj se mi je pripetilo s tem človekom, Reiffensteinom. Roman, moja ljuba, tragedija!«

»Reiffenstein, to je tisti z biseri?« se je pozanimala Luksi.

»Z biseri, da, Lepini biseri!« je rekla Muši in sedla. »Poslušaj in glej, da mi ne boš segala v besedo, kajti to je nezasišana zgodba.«

Torej. Nekega dne ležim prav dobre volje v svojem budoarju. Na lepem vstopi služkinja in javi neko damo. Kdo je ta dama? sem vprašala. — »Neka boljša dama.« — »Njena posetnica?« — »Svojega imena noče povedati.«

Je rekla služkinja. — »Tudi prav, naj se vstopi!« Muši je pripovedovala dramatsko. »In kdo vstopi? Neka dama, zastrta, črna oblečena, ne čisto moderno, a okusno, zelo resna, zelo zopeta. Z eno roko je držala otroka, morebiti je imel štiri leta, debel je bil, ljubek, kratko in malo, očarljiv.«

»Glej, glej!« je začudeno merila Luksi.

»Stopim ji naproti. Milostljiva, s čim naj vam postrežem? Ali ne bi hoteli malo sesti?« — »Hvala,« je rekla hladno in obstala sredi sobe. — »Tudi prav, sem si mislila. Počakajmo.« Trenutek me je gledala in molčala. Prosim, milostljiva gospa, s kom imam cast govoriti?«

Muši zna sijajno pripovedovati. Igrala je dvojno vlogo. Luksi si je v pričakovanju prižgala cigareto.

»Izenada se je odkrila. Kakor Marija Stuart je bila, ti rečem.«

»Ali me poznate?«

»Zelo mi je žal, toda prav nič se ne morem spomniti.«

»Jaz sem baronica Reiffensteinova.«

Bum! Kar sedela sem se od začudenja, vendar sem se koj spet zbrala in rekla, veš, tako malomarno, čisto ko dama: »O, neizmerno me veseli, na uslugo sem vam, gospa baronica.«

»Hvala,« je rekla. »Ne gre za kakšno malenkost. Razmerje med mojim možem in vami.«

»Vašim možem?«

»Torej, predstavljaj si, Luksi! In ta nesrečni človek se je zmerom izdajal za samca. Takšna nesramnost — to se pravi. No, boš že videla...«

Kar čutila sem, kako sem prebledela in kako so mi na oči privrele solze. Zdelo se mi je, da je baronica to opazila, kajti takoj je postala nekam prijaznejša. »Pomirite se,« je rekla. »Ne prihajam k vam kot sovražnica. Počakajte, vendarle sedla. Ze kar nerazumno sem bila, ker ni hotela sesti.«

Muši je dolgo molčala. Luksi je iz gledališke izkušnje vedela, da mora zdaj priti glavni prizor, in je napeto čakala.

»Ne, ne prihajam kot sovražnica, nasprotno, kot prošnja prihajam k vam,« je rekla z malce tresočim se glasom. Zdajci me je prišla za roke in je začela jokati in ihteti. »Vrnite mi moža, prosim vas, vrnite mi ga.«

Muši so roke onemoglo omahnile. »Prosim te torej, Luksi, ali si lahko predstavljaš moj položaj?«

Luksi si ga ni mogla. »Da, to ti verjamem,« je ponosno rekla Muši. »A jaz, vidiš, sem doživela že čisto druge stvari. Potolažila sem jo torej tako, kakor sem pač mogla, in nato je začela pripovedovati, kolikokrat se ji je baron že izneveril in da ga kljub temu še zmerom ljubim in da brez njega ne more živeti, in same takšne stvari.«

»Da je le sram ni bilo!« je ogorčeno vzkliknila Luksi. »Baronica!«

»Seveda, ti lahko govoriš! Nekaj takšnega za poročeno ženo vendar ni malenkost! Rekla sem ji tudi, naj se izloče, ker vem, kako solze olajšajo bol. Govorila sem ji kakor žena ženi, da jo čisto razumem, no, in kar človek pri takšnih priložnostih še reče. Nazadnje sva obe tuili.«

»In otrok?« je vprašala Luksi.

»Počakaj, to se pride. Ko sva torej nekaj časa jokali, sem pomislila, kaj prav za prav hoče. No, in tako je počasi naneslo na vse. Baron je bil za pravil vse premoženje, njeno in svoje, posestva so druga za drugim prihajala na boben, dolgovi na vseh koncih in krajih, skratka, strahotne razmere. In prosila me je, naj ga pustim, da se ne bo več zaradi mene pogrezal v dolgove.«

Muši je obmolnila. Nato: »No, kaj praviš na to?«

»Neverjetno!«

»Zdaj pa, zdaj pazi, zdaj pride najlepše. Otroka sem že dalj časa držala v naročju — ljubka stvarca, ti rečem — oblečena sem bila v večerno obleko, ker sem hotela zvečer na zabavo. No, slišala sem tudi slavne bisere, ki mi jih je bil poklonil Reiffenstein. Otrok se je kar yenomier igral z njimi. Na lepem je pa začel čebljati.

»Lepa teta,« je dejal, »Mama joka; moja mama je izgubila bisere. Uboga mama, nič več biseroval nima...«

Muši je otroka zelo ljubko oponašala. Vstala je. Dogodki so se bližali vrhuncu.

»Baronica se je spet spustila v jok; otrok je vokal; kaj naj storim? Vpraševala sem, silila vanjo. Nič mi ni hotelo povedati, hte je vstala, se spet zastrla in zavila k vratom: »Pustite me, bodite usmiljeni!«

»Čudovito!« je s pridržanim dihom rekla Luksi.

»Razumeš?« Muši je dolgo in pomembno molčala. »Moji biseri, moji biseri, ali razumeš, so bili barončin biseri. Njena last so bili, star družinski nakit, njen poslednji nakit! Baron ga ji je bil vzel in je dejal, da ga mora zastaviti, da bo z njim poravnal neki dolg. Od nekega prijatelja je izvedela, da ga je poklonil meni, in zdaj sta prišla, ona in njen nedolžni otroček, zanašaje se na mojo velikodušnost.«

Dolg premor. Potem je rekla Luksi, kakor bi jo hotela spomniti na nadaljevanje: »In ti...?«

Muši je odgovorila plemenito in skromno: »Jaz? Dala sem ji bisere.«

Spet se je zleknila na svoji koži in s priprtimi očmi opazovala svojo prijateljico.

»Zdaj pa poslušaj,« je rekla potem. »Zdaj pride, zdaj pride nekaj neverjetnega. Baronica je torej vzela bisere, hlastnila po moji roki in mi jo med intenzjem stisnila. Zastrla si je obraz, se pri vratih obrnila in še enkrat zamrmrala: »Hvala,« potem je pa odšla.

Komaj je bila zunaj, sem se kajpak začela dreti. Kdo bi bil mislil, da je Reiffenstein takšen podlež, in zmerom sem bila z njim dobra in tako rada sem ga imela. In trikrat na teden je pri meni večerjal. Koliko je to stalo z vinom in vsem, na to ni nihče pomislil. In tako in tako nisem imela od njega drugega kakor one bisere...«

Muši se je zbrala.

»Luksi, ti me boš razumela,« je rekla in segla po robcu, »saj nisem kakšna sebitna preračunljivka, a to je bilo zame le preveč. Torej dalje...«

Prišel je Reiffenstein. Dala sem ga odsloviti. Glava me je bolela, nisem ga želela videti. A on ni odnehal. Dobro, prosim!

Muši je naredila ošaben obraz. »Nesrečni Reiffenstein je vstopil, se pri vratih nekam obotavljal in vprašal, zakaj sem takšna.«

»In ti si mu naredila sceno,« je pričakovalje menila Luksi.

(Nadaljevanje na 7. strani)

SANJE O LJUBEZNI

Nemški napisal P. Fabrizious

Sam ne vem, kako je naneslo, da sva se pogovarjala o sanjah. Harryja Fowlerja nisem videl, odkar sem dal slovo šolskim klopem, in zato bi se lahko toliko drugega pogovarjala. In vendar sva se že po desetih minutah uživanja nad zopetnim svidenjem, po minutah, ko navadno toliko govorimo in nič ne povemo, pogovarjala o sanjah.

»To je nekaj posebnega,« sem omenil. »Včasih je v sanjah vse natanko tako kakor v življenju, potem pa spet ravno narobe. Sanje so z življenjem nekako povezane... Pripeti se, da v petih sekundah presanjam vse življenje...«

Harry je zamisljeno pokimal.

»Čudovito, da... Nekoč se mi je nekaj pripetilo... sicer so bile čisto vsakdanje sanje... a vendar se vprašujem, kaj mi je hotela usoda z njimi povedati... kajti da mi je hotela nekaj reči, to je ko pribito.«

»Torej zimi!« sem ga radoveden spodbodel.

»Na neki prireditvi sem spoznal dekle, Hela ji je bilo ime; ljubka stvarca. Po prireditvi sem jo spremljal domov. Potem sem odšel v svojo sobo in sem pri priči zaspal. O čem misliš, da se mi je sanjalo?«

O Heli, kajpada!

»Zadel! O njej se mi je sanjalo, in sicer v najlepših barvah. Kar zaljubljen sem se v svoje sanje — v Helo. Imela je tiste lastnosti, ki sem zmerom želel, da bi jih imelo moje dekle, bila je krotka in domača in mi je vsako misel brala iz oči...«

»Da, in vsako bol in vsako veselje je delila s teboj, to si že mislim. In kaj je bilo potem?«

»Ne bodi vendar tako nepotrpežljiv! Predstavila me je svoji materi. Njena mati je bila takšna, kakor sem si taščo zmerom želel...«

»Prava reč — v sanjah!«

»Nikar mi zmerom ne vpadaj v besedo! Kje sem že ostal?«

»Pri tašči, ki si sanjaril o njej.«

»Aha! In oče je bil prijazen gospod in je namigaval, da bo njegova hčerka imela pol milijona dote... Pri vsem tem je bilo dekle skromno, sama je kuhala, obleke si je sama šivala in kvartala, ni kadila...«

HERSAN ČAJ

Vam pomaga, da zopet ozdravite s pomočjo zdravilnih zelišč.

Ne bodite sovražnik sami sebi!

Obolenja pri meni in bolečine pri mesečnem čiščenju (menstruaciji) ublažuje **HERSAN ČAJ**.

Ali Vas ovira debelost? Ali želite biti vitki?

Potem uporabljate lahko **HERSAN ČAJ**.

Zakaj trpite bolečine pri revmatizmu in profinu (glitu), ko je to nepotrebno. **HERSAN ČAJ** je sredstvo, ki Vam lahko olajša muke.

HERSAN ČAJ pomaga pri arteriosklerozi in hemoroidih (zlati žili).

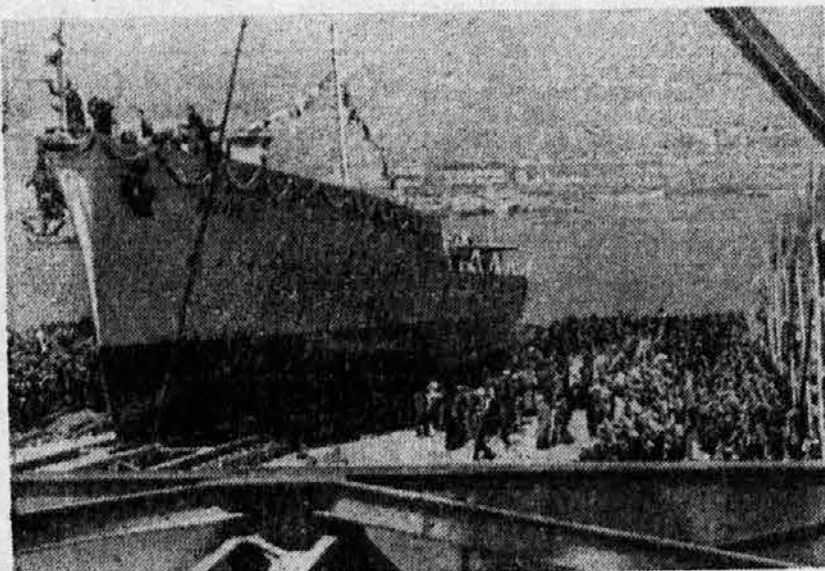
Ali res ne veste, da je **HERSAN ČAJ** dobro sredstvo pri obolenjih želodca, jeter in obisti?

HERSAN ČAJ se dobiva samo v originalnih zavitkih v vseh lekarnah.

Zahtevajte brezplačno brošuro in vzorec pri:

„RADIOSAN“, Zagreb
DUKLJANINOVA BROJ 1

Št. 19.834/1938

Te dni so v Spitu dogradili prvi, čisto v Jugoslaviji zgrajen rušilec. Krstu sta prisostvovala zastopnik Nj. Vel. kralja Petra II, general Marić in ministrski predsednik dr. Milan Stojadinović. Rušilec so krstili na ime »Zagreb«.

NE BOM SE VEČ JEZILA!

Vsak dan doživimo kaj neprijetnega, vsak dan nam kakšna nevednost prekriža pot, vsak dan si znova zabijemo, da se ne bomo več jezile, in vsak dan se spet — razjezimo. Vsaj meni se tako godi, ali pa vsaj podobno, in menim, ljuba čitateljica, da tudi pri tebi ni dosti drugače. Mislim pa, da bi bilo prav in koristno, če bi se enkrat za vselej odločile, da bomo slabo voljo pogrnale tja, kam spada — v koš!

»Kako naj ne bi bila slabe volje, možu so spet znižali plačo.« Kajpak to ni razveseljiva novica, priznam. Utegnila bi pa izvedeti še slabšo novico, utegnili bi moža odpustiti iz službe, tedaj bi bilo več vzroka za žalost, zatorej pustiti žalost tistim, ki imajo zanj malo več vzrokov.

»Otrok je spet prinesel slab red iz šole, vsak dan ga učim in se mučim z njim, to naj bo torej hvalečnost!« Otrok je raztresen, morda si ga premaladež silila v šolo? Morda je kaj bolan. Morda — in sicer je to najverjetnejše — je imel smolo. Drugič bo prinesel dober red, veselila se boš in boš zadovoljna. Današnja nevednost bo pozabljena, zakaj bi ji torej danes posvečala toliko pozornosti?

»Kuharica mi je razbila skodelico servisa. Nikjer ne bom dobila nadomestila zanj. Ta ženska je res samo za nadlogo pri hiši, vsak teden mi kaj razbije.«

Ljuba gospa, ali ne bi mogli ta samogovor nekoliko omiliti, na primer takole: »Micka mi je razbila dvanajsto skodelico mojega servisa, ravno tisto, ki je nikoli ne potrebujem, saj nimamo nikoli toliko gostov. Zaradi teh nekaj črepin je menda ne bom jezila na starko, saj je drugače pridna in dobro kuha. In morda bom s časom dobila nov, še lepši servis, sploh pa črepinje pomembni srečo, bogve, kaj vse se nam še dobrega obeta...«

Ali vidite, gospa, kako utegnemo sami deževno vreme spremeniti v sončno?

Skoraj na vseh poljih si postavimo cilje, povsod hočemo doseči ta ali oni uspeh, bodisi v vzgoji, v ljubezni, v učenju. Ali ste si že kdaj zadali najvažnejši cilj, cilj smotne in vedre samorazgoje? Morda ste se že kdaj na tistem odločili: »Ne bom se

več po nepotrebnem jezila, jeza mi samo škoduje.« Ze kaj drugi dan ste pa pozabili na to odločitev in spet ste se pričeli jeziti in si beliti glavo ob najnepotrebnejših priložnostih.

Storite konec tej svoji razvadi, kajti slaba volja in jeza sta razvadi, in še škodljivi po vrhu! Dvakrat laže boste nosile težo življenja, ako boste gledale na vse stvari prizanesljivo in s trohico humorja.

Najprej si moraš biti na jasnem, da svet ni tako slab, kakor si morda domišljaš, saj ni mogoče, da bi bili ljudje tako različni med seboj. Vsak nosi v svojem srcu nekoliko dobrote in nekoliko zlobe, potlej pa sipa okrog sebe ti dve lastnosti, kakor pač terja okoliščine in življenje. Nekaterim je laže izkazovati dobrote ko drugim, toliko so na boljšem od drugih.

Ko boš spoznala, da so skoraj vsi ljudje kakor ti, naspol dobri naspol slabi, se boš lahko otresla tiste bolečine in užaljenosti nad krivičnostjo sveta, ki se te morda kdaj pa kdaj loti. Zavedati se moraš pač, da tudi med ljudmi še velja tisti prvobitni zakon samohranitve, da večji požre manjšega. Glej torej, da boš med večjimi.

Življenje je dvakrat lepše, če ga gledamo skozi svetle naočnike. Menda ga ni na svetu človeka, ki bi mu vse življenje potekalo mirno in srečno, brez slehernega udarca usode. Sprijazniti se moramo pač z življenjem, ki gre v krivulji in ne v premici. Nikoli si ne gremo življenja z zavistjo ali pa z maščevalnimi naklepi; zavedajmo se, da vsak krivičnejši prež ali slej prejme zaslužen plačilo, ne da bi mu mi pri tem pomagali.

Ni ga dneva v letu, da ne bi doživeli vsaj kakšno majhno, neznatno veselje. Saj ni treba, da bi bil vsakokrat glavni dobitnik, velika dediščina ali kaj podobnega; dovolj je, da se nasmehnemo in vzliknemo: »Se je vredno živeti!«

S smehljajem na ustnih hodi skozi brdke in sladke dni, sipaj veselje v srca svojih bližnjih, in lahko ti bo pri srcu. Vidi, da je po vsem svetu dovolj žen in mater, ki so srečne, čeprav njih življenje ni lažje od tvojega.

Saška

že moraš, si vsaj obleci rokavice ali pa posuj roke s pudrom.

Marsikatera naša bralka se mi je že pritožila, da ne more odpraviti nadležni lasni

prhljaj.

Koj ko opaziš, da imaš več prhljaja kakor po navadi, prični zdravljenje. Dvakrat na teden si natri vse lasišče z dobrim rastlinskim oljem, na primer z oljem iz repinčevih korenin, z olivnim oljem, itd. Olje vdrgneš v lasišče tako, da ga kaneš na kosmič vate, potlej pa z vato drgneš korenine las po vsej glavi. Pusti, da se olje čez noč vsrka v lasišče, in zavij lase čez noč v volneno ruto, da se blazina ne umaže. Zjutraj si umij glavo s kakšnim milnim šamponom in tako dolgo spiraj lase, da v vodi ne bo nič več pene in ne olja. Zadnji vodi, ki v njej lase spiraš, primešaj nekaj kapljic kisa in v njem do dobra izmij glavo. Ako boš tako redno nekaj tednov negovala lase, bo nadležni prhljaj čisto izginil.

Vidiš torej, da kaj lahko odpravimo razne majhne napake, samo malo volje in znanja je treba! S.

Steznik za vitke in debeluške

Menda ve vsaka, da je steznik primeren tudi za vitke postave, kajti šele steznik postavo »izklesae, da tudi naj tanjša obleka lepo pada. Stezniki so pa zaradi natančne izdelave in izbranosti materiala precej dragi in zato bo menda naš današnji kroj marsikateri prav prišel.

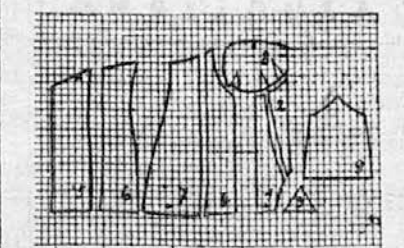
Steznik, ki ga vidiš na naši sliki, je prirejen za srednjeveliko in srednjevitko postavo. V trgovini ustreza tej meri stezniki števil II.

1 = prednji del, 2 = dopolnilo k prednjemu delu, 3 = prednji gumijasti del, 4 = prednji stranski del, 5 = polovica hrbtnega srednjega dela, 6 = drugi hrbtni del, 7 = stranski zadnji del, 8 = nedrček, 9 = notranja podloga prednjega dela.

Vsak kvadrat pomeni v preneseni meri kvadrat s stranico 2 cm.

Kroj števil 2 in 8 urežeš iz trdnog tkanega blaga za steznike, kroj št. 3 pa urežeš iz gumija za steznike. Vse druge dele moraš urezati dvojno.

Gradivo: zelo močno a tenko platno ali rožnat 'jacquard', čipke za nedrček in til za podlogo nedrčka.

Vse šive podloži na notranji strani z batistnimi trakovi. V sredino hrba vstavi zadržko na vrh; luknje naj bodo kakšen poldrugi centimeter oddaljene druga od druge; najboljše je, ako ti jih vdela strokovnjak, v sili čevljar.

Za naramnice potrebuješ 1 1/2 cm ši rok svilen trak, in sicer 40 cm za vsako naramnico. Podveze prišiješ, kakor vidiš na kroju, za vsako potrebuješ po razen blaga še 5 cm dolg gumijast trak, ki ga kupiš v trgovini.

Kakor vidiš, s takšnim steznikom se zdaleka ni toliko dela, kakor si morda mislila, če si ga ogledovala v izložbah. Kajpak moraš biti pa pri delu zelo natančna, dobro moraš izdelati vse nitke in šive, kajti steznik se ne sme prehitro razširiti ali pa celo parati.

ODOLOva ustna voda je antiseptična in aromatična. — ODOLO je varčen pri uporabi, zakaj nekaj kapljic zadostuje.

Odol

Velikonočne dobrote

Čokoladna torta: Potrebuješ: 15 ploščic čokolade za torte, 15 dkg sladkorja v prahu, 7 beljakov, 10 dkg moke. — Sladkor dobro vmešaj z zmehčano čokolado, nato pa po žlicah dodajaj moko in zelo trd sneg sedmih beljakov. To torto nadevaj in ološči s sladko smetano.

Čokoladni zvitki s smetanovo kremo: Dobro vmešaj 3 beljake, 10 dkg nastrganih mandljev, 16 dkg sladkorja v prahu in 2 dkg moke. Če je zmes pregrasta, kani vanjo še nekaj kapljic vode, nato jo pa namaži po dobro omaščeni in z moko posuti pekač in pri vročem ognju svetlorumeno opeci. Še vroče testo razreži v pravokotnike, oblikuj zvitke in jih daj hladiti. Zdaj jih prevleci s čokoladnim ledom in nadevaj s sladko smetano.

Sladak srnin hrbet: Potrebuješ 15

dekagramov presnega masla, 15 dkg sladkorja, 4 rumenjake, 5 ploščic čokolade za torte, 6 dkg drobno nastrganih mandljev, 6 dkg moke, polovico zavojčka pecivnega praška, 4 rumenjake, presno maslo in moko za omaščanje in posipanje oblike, ki se bo v njej hrbet pekel. Presno maslo, rumenjake in sladkor rahlo vmešaj, podmešaj z omehčano čokolado, snegom in nastrganimi mandli in pecivnim praškom, nadevaj z vsem skupaj obliko, ki si jo omastila s presnim maslom in posula z moko, in speci pri zmerni vročini. Ohladi in prevleci hrbet s čokoladnim ledom in potakni vanj mandljeve rezance. Za led omehčaj čokolado z vodo, primešaj zraven sladkor, potem pa previdno z ledom obli sredo hrba, strani pa ološči z nožem, ki ga vsakokrat pomočiš v vročo vodo.

Naša kuhinja

KAJ BO TA TEDEN NA MIZI?

Četrtek: Pljučna pečenka na način divjačine, zraven krompirjevi emoki. — **Zvečer:** Mrzli narezek, francoska solata, črna kava.

Petek: Gratinirana morska riba*, zdrobov pečnjak s kompotom iz posušenega sadja. — **Zvečer:** Mehko kuhana jajca, kruh z maslom in sir.

Sobota: Zdrobova juha, čebulna omaka, krompirjev pire, kuhana govedina. — **Zvečer:** Kakao in žemlje s presnim maslom.

Nedelja: Riževa juha, radič, dušen krompir, nadevana telečja prsa in osja gnezdeca. — **Zvečer:** Segedinski golaž.

Ponedeljek: Možganova juha, rozinova gibanica z vanilijevo kremo. — **Zvečer:** Safalade s kisom in oljem, zraven kruh z liptavskim sirom.

Torek: Zelenjavna juha, omaka iz vložnih kumaric, krompirjev pire. — **Zvečer:** Goveji golaž.

Sreda: Grhova juha, s slanino za beljen regrat, krompir v koščkih. — **Zvečer:** Kokoš v obari.

POJASNILA

* Gratinirana morska riba: očisti 1 kg morske ribe lusk in koščice, nato jo pa položi v mleko, kjer naj ostane eno uro. Vzemi jo ven, še enkrat umij v vodi, osoli in opeci na presnem maslu v pečici. Med tem očisti in zreži 10 dkg gobic — lahko tudi vložnih — in jih na presnem maslu duši hkrati z drobno narezano čebulo in peteršiljkom. Gratinirano skledo pomaži s presnim maslom, potresi s kruhovimi drobtinami, položi vanjo ribo in jo posuj z gobami. Sok, ki je ostal pri pečenju ribi in pri dušenju gobicah, porabi za obaro. Dobro pokuhanu obaro zažini s poprom, soljo, muškatinim oreškom, limonovim sokom, podmešaj z dvema rumenjaki in snegom dveh jajc. Zdaj pomaži ribo z omako, ki mora biti pa dovolj gosta, da ne kaplja, posuj jo še s kruhovimi drobtinami, nastrganim parmeskim sirom in postavi skledo 10 minut pred serviranjem v pečico.

ŽENSKI RAZGOVORI

Gospodična M. N. v Ljubljani. — Lišaji se na kbi naredi pogosto od mila, posebite ako se večkrat na teden umivate z njim. Za suho kožo umivanje z milom in vodo sploh ni priporočljivo, sicer smo pa to v naših bankih že večkrat omenili. Edino mi-

Majhne napake — velike nadloge

Človek je pač takšen, da bi videl najrajši, da bi mu vse življenje teklo mirno in brez večjih ali manjših spodbud. In tako si tudi vsaka ženska želi, da bi imela najlepše lase, najlepši obraz, najnežnejšo polt, najpročnejše členke, najmanjše nožice itd.

Mati narava pa ne more vsem ustreči in nič čudnega ni, da ima ta ali ona prelestne nožice in hrupavo polt, ali pa narobe. Takšne, na videz neznatne napake postanejo pa s časom velike nadloge, posebno ako ne pazimo nanje in jih ne zdravimo ali vsaj zakrivamo.

Ena takšnih, na videz nepopravljivih nadlog so

debele noge.

Pogosto so debele noge samo posledica prehudega napora, predolgga stanja ali hoje; tedaj jih lahko kmalu popravimo. Vsak večer si pripravimo vlažen obkladek in ga ovijemo okrog nog. Vzamemo platneno krpo, jo pomočimo v mlačno slano vodo, dobro ožmemo in ovijemo okrog oteklega mesta. Čez ta vlažni obkladek položimo nepremočljivi Billrothov papir — dobimo ga v drogeriji — in vse skupaj ovijemo s suhim povojem. Ta povoj pričnemo ovijati od spodaj navzgor in ga precej zategnemo. Zenske, ki hodijo v službo in mnogo stojijo, naj si takoj ko pridejo domov, ovijejo noge s temi obkladki. Jutraj naj si pa noge odrgnejo takole: pripravijo naj si v škapu ali pa v kopalni kadi mrzlo kopel, vanjo naj pomočijo najprej eno, potlej drugo nogo, v rokah naj imajo pa dve precej trdi ščetki. Zdaj s ščetko v desni roki potegnemo po nogi od narta navzgor čez koleno, potlej pa z roko od zadaj pri peti po mečih do kolena. Tako naj masirajo vsako nogo izmenično zdaj z desno zdaj z levo ščetko eno minuto, potlej naj pa noge s hrupavo brisačo zdrgnejo in jih po-

sujejo z riževno moko, da se koža ne vname. Najprimernejše je krtačenje nog zjutraj, ko je mišičevje še zelo prožno.

Ena izmed hudih nadlog je prav gotovo

masdna koža.

Če si že na vse mogoče načine zdravila masno kožo, pa ti ni nič pomagalo, poskusi zdaj še tole, ne navadno preprosto, a učinkovito zdravilo: zmešaj nekoliko mleka in limonovega soka in si s to mešanico vsak večer in vsako jutro razmaži s kosmičem vate po koži, a že potem, ko si obraz dobro umila z mlačno vodo. Pusti, da se mešanica vsrka v kožo, potlej pa z mlačno vodo izmij, če je kaj ostalo na koži. Ponavljaj redno to zdravljenje in videla boš, da se bo koža kmalu izboljšala.

Koliko jeze in žalosti so že marsikateri gospodinji prizadejale

razpokane roke!

Posebno rade razpokajo roke ženskam, ki imajo mnogo opravka v gospodinjstvu pri kuhi, pranju, ribanju, sploh povsod, kjer je treba roke močiti in kjer jih lahko veter prepriha. Marsikatera gospodinja se je razpokanim rokam že tako privadila, da se niti ne jezi več, samo včasih, kadar obleče prazno obleko, se razžalosti, ko vidi, kako rdeče in hrupave so zdaj nekaj lepe in bele roke. Ni treba, da bi bile lepe roke ravno bele, lahko so tudi rjavje; glavni pogoj je le, da so gladke. Če nočeš imeti hrupavih rok, se umivaj v mlačni in ne v topli vodi. Posebno važno je, da roke res temeljito posušiš, obriši si jih zato zmerom z res suho brisačo, ki si jo pa polikala, tako da ni v njej prav nič vlage. Po vsakem umivanju si natri roke z glicerinom, ki ni drag, a vseeno zelo izdaten in maslen. Pazi tudi, da ne boš takoj po umivanju šla na zrak ali veter; če pa

ZADNJE NOVOSTI

Se nikoli takšen kroj!
Se nikoli takšna kakovost!
Se nikoli takšen okus!
Se nikoli tako nizke cene,
kakor je naša letošnja kolekcija.

TIVAR OBLEKE:

ANTON BRUMEC, Ljubljana
Prešernova ulica 54., nasproti glavne pošte

Za prehod

KOLESA

damska in moška, najnovejši letošnji modeli v največji izbiri že od din 550.— dalje

NOVA TRGOVINA
TYRŠEVA (DUNAJSKA) CESTA 36
nasproti Gospodarske zveze

Za kolesa samo »Durlin-lak«!

MIGLIJA USODE

Po nemškem
izvirniku priredila
R. K.

10. nadaljevanje

Gospa Wittichova se pa ni nič ustrašila. Se v zadregi ni bila. Pomolila je punkelček doktorju pod nos in mu z navdušenim smehljajem rekla: »Poglejte si mojo vnučko!»

Doktor je šele zdaj opazil temno-laso glavico, ki je kukala iz zvrtka plenice in blazin. Otrokove očke so radovedno in živahno begale po doktorjevem obrazu, drobcene ročice so se nežno poigravale s koncem snežnobele plenice. Z neverjetno okornim gibom si je doktor nataknil ščipalnik na nos, da bi si tega zemljana natančneje ogledal. Bleščeče steklo je pa malčka tako vznemirilo, da je začel pri priči vekati.

»Ta reč zija,« je nejevoljno bevsknil Eckard.

»Seveda kriči,« ga je poučila gospodinja. »Toda rečem vam, da to ni nobena reč, temveč otrok. In vsi otroci kričijo. Menda me vendar ne boste hoteli prepričati, da ste vi peli, ko ste se valjali po mokrih plenica!»

»Kričal že nisem — saj sem že od pamtveka na moč redkobeseden.«

»Bolje bi bilo, da ste kričali takrat, ki vsaj zdaj toliko ne bevskali.«

»Ali je fantič?«

»Ne, dekletce, saj sem koj povedala!«

»No, še to povrh!« je ogorčeno vzkliknil Eckard. Potlej je za hip zamislil, zdajci je pa svečano spregovoril: »Gospa Wittichova: Ko sem vas vzel v službo, sem vedel, da ste vdova in mati, da ste pa za nameček še babica, to mi je novo. To si kratko in malo prepovem, zlasti pa tore tu!«

»Ali mi hočete mar prepovedati, da sem babica?« je vzkliknila gospodinja in se bojevitno vzravala. »Moja snaha je pri svojih starših na obisku, in prinesla je otročička s seboj, da bi ga tudi jaz še pred smrtjo videla. In vesela sem tega pridnega otročička, te naše zlate Lenčke, ki ji, vi brezsrčnež, pravite, tole tu!«

Lenčki očito niso bili všeč ti pogovori, zakaj kar na lepem je začela neumljeno tuliti. Doktorja je obhajala zona. Imel je pač svoje slabosti kakor vsak človek, in taka slabost ga je zdaj obšla. Gundermann je takimle njegovim napadom obesil kaj nespodoben vzdevek: dejal je, da je doktorja »hudič obsedel«. In res je bil doktor v takšnih okoliščinah včasih surov, pa se zelo surov! Danes je bil že zaradi nečaka slabe volje, zdaj pa še takšenle kričal za nameček! »Tega kričaca mi pri priči odstranite!« je ves divji zarjul. »Znorel bi ob takem kričanju. V svojem stanovanju hočem mir in še enkrat: mir! Ali ste me razumeli?«

Gospa Wittichova je prebledela prav do nosne konice.

»Gospod doktor, kar je preveč, je preveč! Ako ravname s tole neobogljeno stvarco, ki je povrh še moja vnučinja, tako nečloveško, tudi jaz ne ostanem več v tej hiši. Da veste, odšla bom — pa kar danes.«

»Prava reč!« se je namrdnil doktor in zaloputnil vrata za seboj, ko je odšel. Odpoved njegove gospodinje mu v tem razpoloženju ni šla prav nič do živega.

Krenil je v delovno sobo in sedel še ves togoten za pisalno mizo. Tam je uzrl nekaj knjig, ki jih je bil malo prej poiskal v svoji knjižnici za Hano Brankovo. Hotel je brž se tu pa tam pripisati kakšno opomnjo, da bi nečakovo ženo opozoril na tehtne odstavke.

Ervinova zbadljivka, da ji je postal vodnik in svetovalec, je bila resnici prav blizu. Stara gospa Dankmarjeva je vgenjila svojo vnučinko resda in izmenjila gospodinjo in umno kmetovalko, pozabila je pa, da je treba mladega človeka tudi duševno zbistriti. Na srečo je mlada gospa še dovolj zgodaj spoznala, kako prazna in zanemarljiva je duhovna plat njene bitja, zakaj voljna je bila, da zamujeno z orjaškimi koraki nadomesti. Doktor se je moral le premnogokrat čuditi, kako brž je doumela kakšno do teh dob popolnoma neznanost in stvar in kolikšno zanimanje je kazala za vse, kar se je okoli nje dogajalo in na kar jo je bil modri stric opozoril. Ta njen napredek je bil dotlej ostal le njuna medsebojna skrivnost.

V tem razmišljanju ga je prekinil rezki glas zvonca. Minuto kasneje je že vstopil Gundermann s posetnico v roki in sporočil, da je pri vratih neki tujec, ki bi želel kratek pomenek z gospodom doktorjem.

»Pošljite ga k vragu!« je zaroh-

nel Eckard, ne da bi bil sploh pogledal posetnico. »Doma sem od nekdaj že samo prijateljem na voljo, to menda dobro veste, Gundermann. Povejte gospodu, naj me obišče jutri med enajsto in dvajseto v uredništvu.«

»To sem mu že povedal, toda gospod trdi, da mora z gospodom doktorjem na samem govoriti. Meni je, naj gospod doktor samo pogleda njegovo posetnico, potlej bo morda dovolil izjemo.«

Z nestrpnim gibom je doktor Eckard segel po posetnici. Na njej je pisalo »Aleksej«, pod imenom je bilo pa s svinčnikom pripisano: »Prináša pozdrave iz Petrograda.«

Doktor se je zamislil. Imena se ni spominjal, pisava se mu je zdelala pa vendarle nekam znana. Od tistega nesrečnega obiska v Petrogradu ni nikoli več obiskal ruske prestolnice, zveze je pa imel slej ko prej še zmerom prav tesne z nekaterimi poklicnimi tovariši, zlasti pa z uredništvom nemškega petrograjskega dnevnika. Z založnikom sta si bila celo prijatelja, in že večkrat ga je bil obiskal v Berlinu, kadar ga je pot zanesla v Nemčijo. Bržčas je ta »Aleksej« s posebnim njegovim priporočilom prišel, sicer bi ga gotovo ne obiskal doma. Gosta iz tolikanj oddaljenega kraja res ne more postaviti pod kap!

»No, naj pa vstopi,« je naposled spregovoril.

Gundermann je brž odprl duri

Kar zdelo se mi je, da bo tako. Predvsem pa še važno vprašanje: Ali me sploh še hočeš poznati?«

Bled, z zadrgnjenim grlom, je bolšal Eckard vanj. Za hip ga je obšla slutnja. Toda saj to ni mogoče... Ta starec vendar ne more biti...

Tedaj je neznanec po malem in s trdim naglasom vzkliknil:

»Fric!«

Doktor Eckard se je zdrznil. Ob tem vzkliku se je spomnil vsega; kakor da bi ga strela z jasnega ošinila, ga je obšlo spoznanje...

»Rihard!« je kriknil.

»Da, nekdo sem se pisal za Riharda Brunolda!«

Presenečenje je bilo tako nepričakovano in tako silno, da je stal doktor nekaj sekund kakor omamljen. Komaj si je za silo opomogel, je planil k svojemu prijatelju izza mladih nog.

»Torej si še živ! Rešil si se pekla?«

»Pobegnil sem! — da, že pred petimi leti.«

»In ves ta čas si molčal; zakaj mi nisi koj sporočil, ko si se rešil sibirskih spon? Saj si vendar predobro vedel, kje me najdeš!«

»To že, vendar pa nisem bil prepričan, ali ti je še kaj do tega, da si dopisuješ s pobeglim kaznjencem in kasnejšim nosačem... Da, nosač sem bil sprva...«

»Rihard!« mu je nejevoljno skočil Eckard v besedo, nejevoljno in očitajoče.

dan. Nam ostalim v svarilo in opomin so jih postrelili ko pse. In vendar — prav tedaj in prav zato se je tudi v meni porodila misel, da bi pobegnil. Ko sem videl te uboge pare s krogliami v prsih, sem si dejal: Ako pobegneš, te ujamejo — in ko te ujamejo, ti poženo najmanj šest krogel v prsi — in... in potlej bo vsaj konec tega prekletega pekla! Čez tri tedne sem v rudniku, dvajset metrov pod zemljo, v temi in samoti, do mehkega skuhal to misel — in sem pobegnil.«

»Pa si moral imeti preteto srečo, da si jim ušel,« ga je prekinil Eckard, ki je ves čas nemo in napeto poslušal prijateljevo pripovedovanje. »Pravi, da se to izmed tisoč samo enemu posreči.«

»Resnico govore. Kogar ne ujamejo, tisti zmazne ali od lakote umre. Tudi po meni je koščena starka že stezala roke. Po neznanih krajih, po puščavi se skrivam, v nobeno vas ne smeš, v nobeno hišo! In vendar sem se prelokel do meje, in ko sem stopil čeznjo, ko sem bil varen pred vsemamogočno roko svete Rusije, sem bil tudi rešen.«

»Lepa ni bila, ta pridobljena prostost. Mesece in mesece sem se potikal po tujih krajih. Zdaj sem si služil vsakdanji kruh z delom, zdaj s prosjačenjem. V Bombayju sem postal nosač v pristanišču, odondod sem pa krenil kot kurjač na parniku na Japonsko. Spremembe sem imel dovolj, ali mar ne?«

Vse to je pripovedoval brez sledu razburjenosti, tako hladno in vneumno, kakor bi govoril o pekah kakšnega neznanca. Z enakim glasom je po kratkem molku nadaljeval:

»Privzel sem si ime Aleksej, zakaj časti vrednega očetovega pri-

»Drugo si izbereva, Gundermann, saj je v »Praporu« vsak dan na tučate oglasov. Ena izmed teh bo že prava. Tako — in pika!«

»Tako kuhati ne zna nobena!« je vztrajal Gundermann ves otožen, ko je pa pogledal svojemu gospodarju v obraz, je vedel, koliko je ura. Ves potrpet se je splazil iz sobe.

Brunold je medtem še vedno sedel na svojem prostoru. Ogledoval si je udobno in z umetniškim okusom urejeno delovno sobo, knjižnico in lepe slike, toda ogledoval si je vse to s pogledom moža, ki je vaje opazovanja svoje okolice, ki mu pa nič ne seže do živega. Hm, glavni urednik »Prapora« si lahko privoščiti takšno udobje, da ne rečem razkošje, je modroval sam s seboj. Da, da, fant je napravil kariero!

Prav tedaj se je Fric spet vrnil, sedel poleg njega in ga mehko prijel za roko.

»Tako, zdaj sem se otrslel vsega — in zdaj naju tudi nihče ne bo več motil. Samo tega te prosim, Rihard, ne bodi vendar tako top in hladan! Na svoje oči vidim in na svoja ušesa sem slišal, kaj si vse pretrpel, toda vse to je že za teboj! Zavrzy misli na preteklost, zavrzy jih in si dopovej, da so bile same moreče sanje. Spet si se vrnil v življenje — in vedi, da je ta roka, ki ti jo ponujam na pragu novega življenja topla, zvesta prijateljska roka! Za zdaj ostanem pri meni, to je pribito, pozneje se pa pomeniva o bodočnosti.«

Resnična prisrčnost teh besed ni našla odmeva. Brunoldova roka je hladna in negibna počivala v prijateljevi desnici in ni vrnila krepkega stiska.

Ne, hvala ti, Samo v napotje bi bil tvoji udobnosti. Niti na misel mi ne pride, da bi ti bil v breme.«

»Rihard!«

»Po nobeni ceni — in tudi sila mi ni. V poslednjem času sem imel prav lepo plačo, porabil pa nisem skoraj niti beliča, ko je pa ta bogati Anglež plačal vse, kar sva porabila. Za dobrega pol leta imam dovolj denarja in pozneje... Da, zato sem prav za prav prišel.«

»Samo zato?« je vidno užaljeno vprašal Eckard, »Mene torej nisi iskal?«

Zdelo se je, da Brunolda ta očitki ni spravil iz ravnotežja, zakaj povzel je s prav tako vneumnim glasom kakor prej:

»Gre za davne spomine izza študentovskih časov. Takrat si mi mnogo prerokoval o moji pesniški bodočnosti. Saj si me celo hotel pregovoriti, naj ostanem v Nemčiji in se posvetim leposlovju. Da sem te poslušal, bi bilo vse drugače. Sicer pa, kar je, je! Še prav živo se spominim, da si mi v svojem listu priobčil moje prevence.«

»Da, da črtice iz Južne Rusije. Od sile so navdušile bralce. Še pozneje, v Petrogradu, sem te slišal, da obesiš bankovanje na klin. Toda tebi so rojile takrat vse bolj romantične stvari po glavi, pa si me zavrnili.«

»Res, druge stvari! Takrat sem bil še zateleban zaljubljenec. Bolj všeč mi je bilo, da sem gruil ko kakšna grlica. Do vraga s tem. Minilo — minilo! Zdaj gre za to, da mi poveš, ali je šel moj talent rakom živžgat ali ne. Toda odkritorsko in neizprosno. Včasih je bila tvoja sodba nepodkupljiva in ostrá, tudi prijateljem nasproti. Veš, premnogo časa sem imel včasih, pa sem si marsikaj zapisal. Morda boš lahko kaj s pridom porabil. Morda tudi ne — prebereš pač lahko, kadar boš imel časa na prebitek.«

»Tak, prinesi mi vendar,« je kratko menil doktor. Ni se mogel več iznebiti hladnosti, ki ga je z njo okužil prijatelj izza mladosti. »Prav, samo nikar si ne obetaj nečesa črticam podobnega. Takrat pred dvajsetimi leti je občinstvo še požiralo takšne pesniške bedarije. Ugajale so mu lažne pripovedke — še sam sem takrat verjel vanje. Zdaj sem postal razumnejši — zdaj mi gre zmerom le za čisto in nezlagano stvarnost, skratka za resnico. In to, to ti lahko prinesem. — Pa še nekaj, naslov ti še napišem.«

Stopil je k pisalni mizi in napisal na list naslov nekega skromnega hotela. Eckard je bil stopil za njim in mu je gledal pod prste, ki so trdo in z energično potezo zapisali naslov.

»Tudi pisavo si spremenil,« je pripomnil. »Sicer se mi je zdelo, da na posetnici znana, spoznal je pa vendar nisem.«

»Vse se s časom spremeni. Zdaj veš, kje me dobiš. Pa — zbogom!«

»Oditi hočeš že? Saj se še pogovorila nisva o vsem! Prvi večer moraš meni žrtvovati.«

»Saj ne verjamem, da utegnesh. Vas literate vendar vsepovsod vajijo. Prav gotovo imaš kakšen domenek nocoj.«

»Imel sem ga, pa sem se za opravičil. Ostanil vendar, Rihard, prosim te, še toliko vsega bi rad izvedel od tebe in še toliko stvari bi te rad vprašal.«

Varuj in neguj svoje zobe,
dvakrat na dan s:

Chlorodont-zobno pasto

— in tujec je vstopil z lahnim priklonom.

»Iz Petrograda prihajate, kakor čujem,« je začel doktor Eckard pogovor in ponudil priščlec stol.

»Ne, iz Tokia!«

»Z Japonskega? Če se prav spominim, ste zapisali na posetnico, da mi prinašate pozdrave iz ruske prestolnice...«

»Dovolil sem si vas opozoriti na najine nekdane medsebojno odnose, ki ste jih morda resda že pozabili. Poslednjič, gospod, sva se videla v Petrogradu.«

Eckard je prisluhnil. Zvok tega glasu mu je bil znan, prav tako kakor malo prej pisava, toda ob njega ni vedel kam dati. Spomin ga je pustil popolnoma na cedilu. Začuden si je gosta bliže ogledal.

Mož je bil visoke rasti, slok in ves siv, vendar še zmerom brhek in vzravnan drže. Zagoreli obraz, ki je pričal o življenju v prekmorskih deželah, je bil ves preprežen z globokimi brazdami. Okoli ust je bila zarisana trda, neskončno trpka poteza. Pogled iz sinjih oči je bil hladan. Oblika preprosta, vendar korektna. Govorica je razodevala omikane človeka. Tujec morda ni bil še toliko star, kolikor je kazala njegova zunanost, zakaj na oko je bil podoben šestdesetletnemu starcu.

»Samo enkrat samkrat sem bil v Petrogradu; pred petnajstimi leti. In prav globoko obžalujem, da se vašega obraza več ne spominim,« je vljudno menil doktor. »Ali živite zdaj na Japonskem?« je vprašal čez kratek hip.

»Tri leta sem tamkaj živel, pred štirimi tedni sem se izkrcal v Londonu, od včeraj sem pa v Berlinu.«

Ze spet ta znani zvok! Eckard je pri priči vedel, da je ta glas prav za gotovo že nekdo slišal. Mož ga je začel zanimati. Berač ne bo, si je mislil, ta bi ne bil tako osoren in bi ne stal tako ponosno vzravnan pred njim. Doktor je postalja čedalje nestrpnješi.

»Aleksej — tudi ime mi je neznanost,« je dejal. »Ker ste me pa že obiskali, Vas pač smem vprašati, kaj vas je pripeljalo k meni?«

Tujec je vstal in stopil bliže, sršče s pogledom neprestano na doktorja Eckarda.

»Torej me res več ne spoznaš?«

»Beži, beži! Takšna znanja niso nikomur v čast, a tudi sicer: ljudje se spreminjajo; v petnajstih letih celo hudo, to vidiš najbolje na meni.«

»Res, to vidim,« je s stisnjenim glasom izdaval Eckard. Še zmerom ni mogel verjeti, da je ta starec res Rihard, nekdanji vitki plavolasec, tisti, ki mu je solnce sijalo z lic, tisti, ki so mu oči tolikanj zaslanjano žarele. Kako bi tudi, ko je pa stal pred njim pravi pravcati neznanec, belih las in nagubanih in zbrzdanih lic, trdega in

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti
obleke, klobuke itd. Škrobi in
svetlolika srajce, ovrtnike, za-
pestnice itd. Pera, suši, munga
in lika domače perilo. Parno
čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

ledenega pogleda. Eckardov objem je bil sicer sprejel, vrnil ga pa ni. Top in lesen je stal pred njim, drug človek, drugačnega obraza, celo drugačnega glasu. O, ta glas, ki je včasih tako prijetno zvenel... Zdaj je bil ubit in brez zanosa.

»Pridi bliže,« je dejal doktor in potegnil prijatelja na zofo. »Vse, vse mi moraš povedati, kako si zbežal in kje si od tistih dob živel. Koj ko so te prijeli, sem napel vse strune, da bi izvedel kaj o tebi, pa so se mi vsi poskusi izjalovili. Še tega nisem izvedel, kam so te poslali.«

Rihard se je zasmeljal, ostro in porogljivo.

»Jasno ko beli dan. Kdo bi ti mogel in hotel kaj povedati o življenju, ki so umrli... Sibirski izginjejo s površja, požre jih neskončni grob. In vendar grobovi včasih tu-lijo, vendar mrtveci spregovore, toda kdo jih sliši?... Deset dolgih let sem zdržal — zakaj, tega še sam ne vem. Morda zaradi otope-losti, morda zato, ker sem izgubil moč, da bi umrl. Nu, in po teh desetih letih se je kar na lepem par teh sibirskih revežev spomnilo, da bi kazalo ubežati. O da, ubežali so, toda prijeli so jih še tisti

imka si nisem hotel oblatiti v tej brozgi. Na Japonskem sem po naključju srečal znanca iz Petrograda, trgovca, ki je bil družabnik nekega nemškega podjetja. In ta zlata duša mi je našla še dovolj dobro službo. Z njegovim priporočilom in s svojim znanjem štirih jezikov sem kmalu spet postal spodoben član človeške družbe. Poslednje leto sem bil nekakšen tajnik nekega bogatega Angleža, moža, ki se za zabavo potika po svetu, ker ne ve kam z denarjem. V Tokiu sem preživel skoraj leto dni z njim, zdaj sem ga pa spremlj domov v London. No, in ker sem bil že v Evropi, sem moral stopiti še k tebi. Ti si še edina vez, med menoj in življenjem — in hotel sem videti, ali še kaj drži...«

»Ali si mar o tem dvomi?« ga je očitajoče vprašal Eckard. »Samo trenutek, Rihard, poskrbel bom, da naju ne bo nihče motil. Pri priči se spet vrnem.«

Odšel je v drugo sobo. Za nocoj je bil povabljen na večerjo, in bi se moral prav za prav že podvzati z oblačenjem. Namesto tega je pa stopil k telefonu in se pri gostiteljici opravičil. Potlej je poklical Gundermanna in mu dejal:

»Nocoj ostanem doma, toda doma me ni. Za nikogar, da veste: za nikogar!«

Sluga, ki mu je pravkar pripravljal obleko, bi bil druge krat v takem primeru zelo začuden, tokrat je pa z zmedenim pogledom samo dejal:

»Da, gospod doktor, toda...«

»No, kaj: toda?«

»Gospa Wittichova že spravlja kovčega na red!«

»V božjem imenu! Samo najprej bi morala kričaća zapreti v kakšno skatlo.«

»Tokrat ni šala, gospod doktor. Preveč je užaljena, ko je pa gospod doktor njeni vnučki dejal...«

»Kričać! Da, tako sem rekel, in ostanem pri tem. Ali sem mar kot glavni urednik dolžan, da poslušam v svojem stanovanju veka-nje dojenčkov?«

Gundermann je bil skorajda s svojim gospodarjem istih misli, vendar ga je nekaj tako na moč skrbelo, da je po malem in z otožnim glasom povzel:

»Nu — in če nam res odide, kaj bomo potlej?«

NAS NOVI ROMAN

Naš veliki ljubezenski roman

začne izhajati v velikonočni številki, t. j. že prihodnji teden.

Prinašali ga bomo hkrati s sedanjim romanom »Migljaj usode«. Naši bralci bodo preživeli mnogo lepih in prijetnih ur, ko bodo pri čitanju našega novega romana napeto sledili presunljivi ljubezenski zgodbi dveh ljubečih se src.

Zato glejte, da ne zamudite začetka našega novega ljubezenskega romana! Rezervirajte si že danes pri svojem stalnem prodajalcu prihodnjo, t. j. velikonočno številko. Kajti ne samo da bo letošnja velikonočna številka izšla v večjem obsegu s posebno izbranim in zanimivim gradivom, temveč bo že zato vredna, da jo kupite, ker

začne v njej izhajati naš novi ljubezenski roman.

BISERI

Nadaljevanje s 4. strani

»Da, sceno sem mu naredila. Jokala sem, kričala, omedlela, mu povedala vse, on pa ni razumel ničesar. Neumno me je gledal, me tolažil, spraševal in mi vpadal v besedo...

In zdaj, Luksi, zdaj pride najglavnejše,« je skoraj obupno rekla Muši in vstala. »Vse skupaj je bila samo prevara, nizkotna prevara!«

»Kako?« je vprašala Luksi in strmelala z odprtimi usti.

»Da, prevara. On ni poročen, baronice Reiffensteinske sploh ni, otroka tudi nima, družinskega nakita takisto ne, sploh ničesar, in... in jaz sem svoje bisere dala čisto navadni sleparki. Tako...« je rekla Muši in se iznemogla zleknila.

»In kaj se je zgodilo potem? Policija, sodnija, državni pravdnik?« je ugibala Luksi, »kajti nakit moraš spet dobiti, ali naj ti pa novega podari.«

»Da,« je porgljivo rekla Muši. »Tako mislimo mi. Ker smo mi dostojni, pošteni ljudje, ki nismo s seboj na svet prinesli nič slabega. Ker smo ponižne ovčke.« — — — »Moja ljuba mučica,« je Muši nosljaje oponašala barona. »Za to vendar ne bova delala škandala! Sicer pa tudi dokazati ne bi mogla. Nekaj ti moram priznati. To se pravi... veš, srečo si tako rekoč imela... kajti če naj bom odkrit... torej: biseri so bili ponarejeni.«

»Ponarejeni!« je kriknila Luksi in omahnila na blazine.

»Ponarejeni!« je potrdila Muši.

Trenutek sta obe molčali, potem je pa Muši zamišljeno rekla: »Veseli me samo to, da sem ga takrat že dobrega pol leta varala...« (r)

Humor

Kavalir

»Ali poznate mojo ženo?«
»Doslje me še ni doletela ta sreča.«
»Sreča? Potem je pa res ne poznate.«

Moderno vprašanje in odgovor

»Ali se zanimате za ženska vprašanja, ljuba gospodična?«
»Ne, začasno me zanimajo moška.«

Odvetnikov sin

»Oče, nekaj moram napisati o zakonu težnosti. Kdaj je pa ta zakon izšel?«

Strah pred psi

»Zakaj se pa tako bojite psov? Meni da veste, da pes, ki laja, ne grize.«
»Da, to vem. Le tega ne vem, ali tudi pes to ve.«

Tolažba

Gospod Martinček je kupil srečko s številko 1.111.222. Glavni dobiček je zadela srečka 1.111.223.

Gospod Martinček toži: »Kakšna smola! Kakšna smola! Ko bi imel samo za eno številko višjo srečko, bi bil zadel milijon! Kakšna smola!«

Gospod Kuščar pa meni: »Kakšna smola! Vsak drugi bi do stropa pokobil, če bi tako blizu le prišel!«

V umobolnici

Zdravnik za duševne bolezni obišče svoje paciente.

»Na boljše jim gre,« zatrjuje svojim tovarišem, ki ga spremljajo pri pregledu. Na dvorišču srečajo norca, in zdravnik jim o njem pove tole:

»Poslušajte, to je kolesar. Zelo hitro je vozil, padel je in se ob pločniku pobil do smrti. Potem se je pobral in jo ucvrl v lekarno.«

»To je nemogoče!«

Z zmagoslavnim pogledom se zdravnik ozre po svojih tovariših, da bi videl, če so to vsi slišali. »In zakaj to ni mogoče?«

»Ker so lekarne ob nedeljah zaprte.«

Pozabljenost

»Arhibald,« se sramežljivo pritoži profesorjeva žena svojemu možu, »ali veš, da me že tri dni niti enkrat poljubil?«

»Čudno,« razmišlja znanstvenik, »čudno! Koga sem pa potem prav za prav poljubil?«

Logika starih tetk

K naši krepstni tetki Matildi pride malce dvomljiv mož in jo prosi za ponošeno obleko. Teta ga kratko zavrne:

»Tu v hiši ni nobenega moškega!« in zaloputne vrata. Takoj nato se pa zgodi sprica možnih posledic takšne izjave; odpre vrata in pravi:

»Ponoči je pa zmerom kakšen možki tukaj.«

Značilno

»Da, da ljubi prijatelj, postaral sem se,« vzdihuje Črnačev Polde.

»Nikar, te prosim...« odvrne Bučmanov Lojze.

»No, le pogledj! Kadar ti ne pravijo več: Zakaj se vendar ne poročiš? ampak samo: Zakaj se neki niste poročili — potem veš čisto natanko, koliko je ura.«

Slaba vest

Urbančkovi se peljejo s parnikom. Greec pa nima pravega razumevanja za vožnjo in se rajši igra z materino ročno torbico. Čez čas modro vpraša: »Povej mi, mamica, ali pravimo, da je kakšna stvar izgubljena, če vemo, kje je?«

»Ne, ljubček. Zakaj bi pa rad to vedel?«

»Ah, mamica, prosim te, nikar se ne razburjaj, tvoja torbica leži na dnu prekopa, in sicer ravno pod mostom!«

Anekdote

Dobro mu je povedal

Pisec kriminalnih povesti Edgar Wallace je bil najdenček; ko je še hodil v šolo, mu je neki sošolec nekoč med prepričnim zabrusil: »Veš, Edgar, ti nisi nič vreden, saj niti nimaš svojih staršev. Tebe so morali tuji ljudje posinoviti in šele tako si postal njihov otrok.«

Vrli avtor novodobnega Sherlocka Holmesa se pa ni dal ugnati v kozji rog in se je pogumno odrezal: »To je samo dokaz, da sem bil dober in priden otrok, kajti drugače me moji starši gotovo ne bi bili izbrali. Tvoji pa sploh niso imeli izbire in so morali vzeti tisto, kar so dobili.«

Profesorjska, in sicer resnična

Hufeland, profesor in zdravnik v Jeni, je veljal za zelo raztresenega profesorja, in ne po krivici. To dokazuje tale zgodbica:

Lepega dne je profesor pred pričetkom predavanja segel v levi telovnikov žep in ko tamkaj ni našel ure, je poklical slugo in mu naročil:

»Mayer, tecite prosim k meni domov in mi prinesite mojo uro,« med tem je pa segel še v desni žep, pogledal na uro in pristavil: »Če boste hitro

Nobena, tudi najbolj mastna nesnaga, se ne more upreti Vimu. Vim jo razkroji, tako da se jo potem z izpiranjem prav lahko odstrani.

hodili, boste lahko že v desetih minutah nazaj.«

Dajati in jemati

Lepega dne je znanega madžarskega dramatika Franca Molnarja obiskal na Dunaju neki mladenič.

»Moje ime je Kraus,« se je hitel predstavljati, »zelo slabo mi gre; ves denar sem porabil, tako da se niti ne morem vrniti domov, v Budimpešto. Pomagajte mi, prosim, iz zadrege.« Molnar je segel v žep; ker tokrat

ni bilo prvič, da ga je čisto tuj človek prosil za denar, mu je ponudil le bankovec za pet šilingov. Mladenec je razočarano obračal v rokah pet šilingov, nazadnje je pa nekoliko omaložaveval: »Glej, glej, Franc Molnar mi dá samo pet šilingov?«

Zdaj je pesniku zmanjkalo potrpljenja in suho je odvrnil: »Motite se, mladi mož. Teh pet šilingov ni dal Franc Molnar, temveč jih je dobil neki Kraus.«

Zadel je v črno

Londonski kritik A. B. Walkley je pred nekaj meseci napisal tako strupeno kritiko, da je po jednatosti in klenosti pač ni moči prekositi. Delo, ki ga je kritiziral, se je imenovalo »Strašna noč«, strogi kritik je pa napisal v svojo kritiko samo eno, usodno besedo:

»Res!«

Poravnajte naročnino!

Državna razredna loterija

Ker je spremenjeni načrt v preteklem 35. kolu s svojimi interesantnimi spremembami naletel na veliko odobravanje pri kupeih srečk, saj so bile skoro vse srečke po pooblaščenih prodajalcih in njihovih preprodajalcih razprodane, je Državna razredna loterija pustila v veljavi isti načrt tudi za naslednje 36. kolo.

Srečke I. razreda 36. kola so izgotovljene in v prodaji od 15. marca t. l. v 100.000 izvodih celih srečk z žrebanji kot sledi:

I. razred 13. in 14. aprila 1938.

II. razred 10. in 11. maja 1938.

III. razred 9. in 10. junija 1938.

IV. razred 7. in 8. julija 1938.

V. razred od 11. do zaključno 22. avgusta 1938 v Beogradu in od 26. avgusta do vključno 7. septembra 1938 v Skoplju.

Cena srečk za vsak razred je sledeča:

Cela srečka din 200.—, polovična din 100.—, četrtinka din 50.—, Skupna vrednost dobitkov znaša

din 64.991.000.—

V tem žrebanju je 8 premij, in sicer:

din 2.000.000.—, 1.000.000.—, 3 po 500.000.—, 1 po 400.000.—, in 2 po 300.000.—

Poleg teh premij bo izžrebano veliko število dobitkov

od din 200.000.—, 80.000.—, 50.000.—, 35.000.—, 25.000.—, 15.000.—, 10.000.—, 100.000.—, 60.000.—, 40.000.—, 30.000.—, 20.000.—, 12.000.—, i. t. d.

V najšrečnejšem slučaju s možnim združenjem premije in dobitka v V. razredu lahko zadenete na tem žrebanju na eno srečko

din 3.200.000.—

Za izplačilo dobitkov jamči država kraljevine Jugoslavije.

Srečke se dobijo pri vseh pooblaščenih prodajalcih in njihovih preprodajalcih v vseh večjih krajih.

Pobližja pojasnila s loterijskim načrtom in splošnimi pravili se dobe na zahtevo brezplačno pri vseh pooblaščenih prodajalcih srečk.

Z nakupom srečk Državne razredne loterije vsak posameznik poleg osebnih koristi, ki jih more doseči, pomore obenem narodnemu gospodarstvu, obrti, industriji in vojnim invalidom, ker se čisti dobiček od prodaje srečk sorazmerno razdeli v prej omenjene svrhe.

Glavna kolektura srečk državne razredne loterije

„Vrelec sreče“

Al. Planinšek — Ljubljana, Beethovnova ul. 14

vključno vabim cenjene igralce, da si pravočasno že za prvi razred v 36. kolu nabaviijo srečke v moji glavni kolekturi. Pišite takoj po srečke z dopisnico ali zglasite se osebno v moji kolekturi. Strogo solidno poslovanje in hitro obvestilo.

Izdajala za konsorcijsko družinskega tednika: K. Bratuša, novinar; odgovarja Hugo Kern, novinar; tiska tiskarna Merkur d. d. v Ljubljani; za tiskarno odgovarja O. Mihalek — vsi v Ljubljani.